Psykedeliske Dikt

Andreas Collins

Psykedeliske Dikt

av

Andreas Collins

© ANDREAS COLLINS

✳ PSYKEDELISKE DIKT ✳

2024

psykedeliske

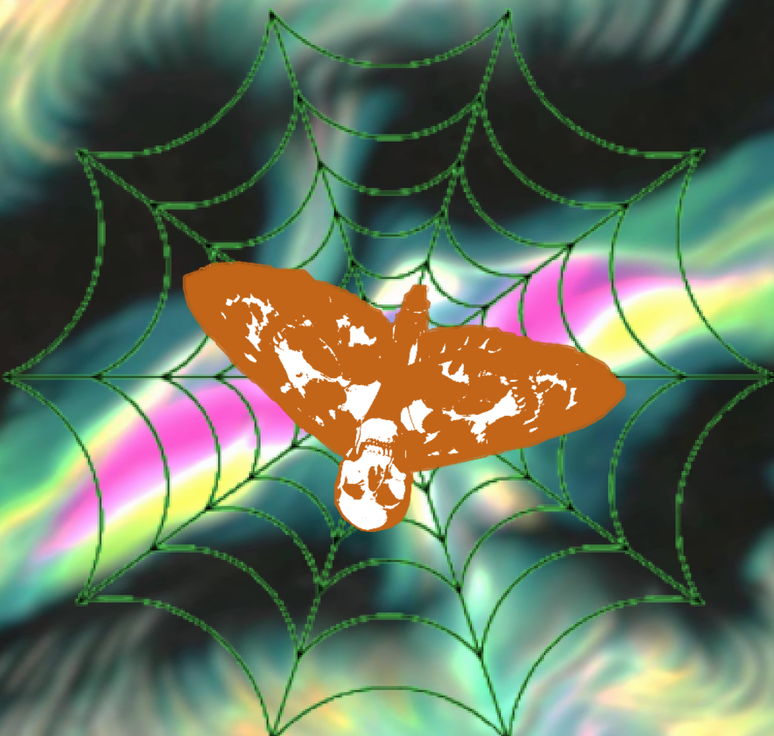

dikt

Velkommen til eventyrland

KAPITLER

Morkeredd – 6

Eventyrland – 26

Barndomsdrommer – 57

Metallhjerter – 67

Maskinen – 76

Lynnedslag – 112

Kirkeklokker – 132

Håpets lys – 140

Eventyrets punktum – 148

No

one

here

gets

out

alive

– Jim Morrison

Kapittel 1
Mørkeredd

close the door, put out the light

no, they won't be home tonight

the snow falls hard and don't you know?

the winds of Thor are blowing cold

– Led Zeppelin, No Quarter

G E N E S I S

tårene faller

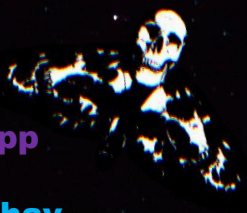

et tomrom fylt opp

alle klodens sju hav

pust rolig

hold hodet over vann

det smertens rop var

det store smell

skapte alt i ett bilde

en verden motsatt av edens hage

profetenes profetiske oppspinn

tenk... alt som skulle til

var et dusin tårer

fra meg, mine

melankolske øyne

Om ikke lenge (er vi døde uansett)

i morgengrums åpnes øynene

idet solstrålene kryper på

en ny dag!

virker samme som i går

himmelen er den samme

luften er like tung

bygatene er like grå

byens blendende smil

lot meg ikke se månen

i går natt heller

som forledendag

fiskene drukner under røde bølger

mennesker dør

ingen gir faen

når vi alle

lever i gårsdagens rus

en tilgjort uvirkelighet

gårsdagen

var akkurat som den dag i dag

våknet gravlagt under en ukjent dyne

gikk i oppløsning under tåkas dype tilflukt

sjalusiens vrede tok over

men i dag er en ny dag

likevel

vil jeg ikke røre meg

i håp om å våkne opp

fra simuleringens piksler

og inn i en annen dimensjon

alle mine kjære

vil dø en dag

kan ikke gjøre noe med det

kan ikke klore veien tilbake til fortiden

kan ikke sakke tidens kappløp

jeg vil også dø en dag

vet ikke når, hvor eller hvordan

kanskje i dag er min siste

Gud, jeg håper ikke det

vil leve for å se

unger leke i hagen

hunder bjeffe mot motorveien

nordlys over tromsøby

en dag

vender jeg tilbake

men ingenting har noe å si

mennesker dør for hvert sekund

kan ikke gjøre noe med det

uansett hvor hardt jeg prøver

om ikke lenge

er alt vi vet

og alle vi kjenner

døde,

uansett

Kronofobi

jeg er redd

for det, for hva som er fremfor

foran meg, foran deg

på landeveien

når tåka dekker landskapet

solen, ute av synet

regndråpene slår ned

men likevel er det en ild

brenner og brenner

brenner og brenner

brenner og

det virker som

det aldri vil stoppe

kanskje

dråpene vil slå ned for evig

solen

vil ikke snu

tåken vil heller ikke lette

mens jeg går uvitende inn

hva enn som er der borte

kan ikke engang forestille

meg solens varme fjes

en het sommerdag

den klokkeslagene slo i hjel

på sin ferd fram

dit vi også skal

ett minutt i går

ett sekund i dag

en dag i morgen

ser jeg ikke

ikke ett glimt

jeg er redd

for hva

jeg ikke vet

Morgendagens sorger

bekymringsfull for en morgendag

som ikke enda er opplevd

alle minnene ikke blitt til

i hippocampus

alle smil ikke formet

i munnvikene

latter, regnbuer høyt oppe

jeg skulle ønske

jeg kunne vite hva som venter

en bruksanvisning

hvordan framtiden bør håndteres

en tv-guide

for neste episoder

forberedelser på alle smil

hver satans blytunge tåre

om det vil svi innenfor perikard

denne gang

vet ikke

aner ikke

bekymringsfull

for morgendagen

men vet ikke enda

hva

Forberedelsen på det uforberedte

med en gang

kalenderens frafall

speiler ankomsten

i den voksne verdenen

begynner forberedelsen

klokkeviserne stikker dypt

alle virveldansende

munnviker brøler i kor,

i kjeften på hverandre

hvordan du

allerede

må begynne å forberede deg

på dagen dine verger, dine foreldre

vil forlate deg igjen

på kjøpesenteret

dagen når livet aldri

vil bli det samme

når du står ensom igjen

uten ei hand å holde i

ingen kjære mor, ingen farsvisdom,

ingen som vil tørke dine tårer

vil ikke forberede meg,

vil ikke høre om ryddingen av dødsbo

hvor dyrt det er å planlegge

ens siste avskjed

hvordan du aldri vil

kunne gå tilbake til

foreldremas

og hjemmelaget middag

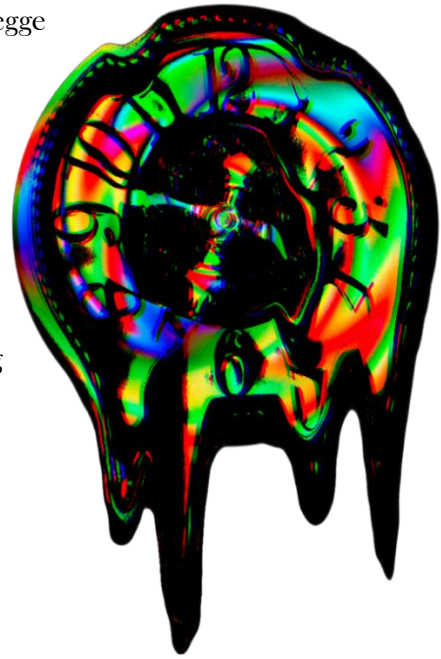

FÅ TIDEN TIL Å

STOPPE

FÅ KLOKKEVISEREN TIL Å

HOLDE KJEFT!

Hjemme alene

kommer ikke du

hjem

til den tid du

lovte

tror jeg det

verste har hendt

psyken spinner ned

mørke hjørner

forlatt

hjemme

alene, igjen

Mares ritt

jeg drømte i natt

at du døde

når jeg våknet

turte jeg ikke gjette

hva er virkelighet

hva er mareritt

turte ikke ta sjansen

på å ringe i tilfelle

marerittet stemte overens

om det bare ble for mye

for mitt skjøre sinn

å takle

der og

da

Gud forby tankerekken

hver dag består tankerekken

av brennstemplede spørsmål

hva jeg ville gjort,

hvilken retning tankene

ville dratt meg

om noe (Gud forby)

ville hendt kjente fjes

varme kjærtegn, hamrende hjerter

alle jeg elsker... vil dø en dag

det er ikke min beslutning

men jeg brekker meg

smører jord utover huden

stuper to meter under

med tanke på

at dere også vil det

en dag

Ikke la lyset

treffe mine tomme øyne

passasjeren, sønnen

som ikke ankom tidsnok

til et middagsbord

dekket i nypolert porselen

langs mors broderte duker

broren som skulle gjort mer

halshugge dine skygger

så du endelig kan bli fri

i frontlyktlysets kulde

brenner ilden

øyne mister glød

trodde jeg ville bli skutt i hodet

eller falle ned en skråning

under en ubeseiret fjelltopp

skjebnen har alltid

siste ord

to biler

kysser søtt

idet setene

farges rødt

Løkkalykkelig

i går bestemte jeg meg
for å gi faen
i dag våknet jeg
viste fingeren til verden

ingen er noe
ingenting i sin
intetanende betydning

alt vi er
som den rosa floyd sa
en murstein i veggen

berlinmuren raste ned,
så hvorfor kan ikke denne
gjøre det samme?
morgendagen er en ny tid
skal knuse alle glass
skal absorbere hver farge

hele himmelens jævla regnbue

skal danse på gresset

se innsiden komme ut

innvoller og glitrende gørr

skal bite meg gjennom veggen

synge led zeppelin mellom de høye huse

farge løkkas fjerne grå kirketårn

knuse telefonen, glemme meg selv

rive ned himmelen

fly av sted på sukkerspinnsky

morgendagen er en ny tid

ikke gitt... noen av oss

fortapte sjeler fast på en klode

i en uendelig galakse

morgendagen er ikke gitt

noen av oss, fattig eller rik

har ikke råd å kaste vekk

flere øyeblikk i

en annens skall

Alt vi er

alt vi er

alt som skjer

fuglene flakser

båten svaier

skyene svever

fisken biter på

det

er alt vi er

alt som noensinne

har eksistert

vil fordufte

i tidens armageddon

de gjør sitt beste

for å komme seg fra hit

til dit

og om igjen

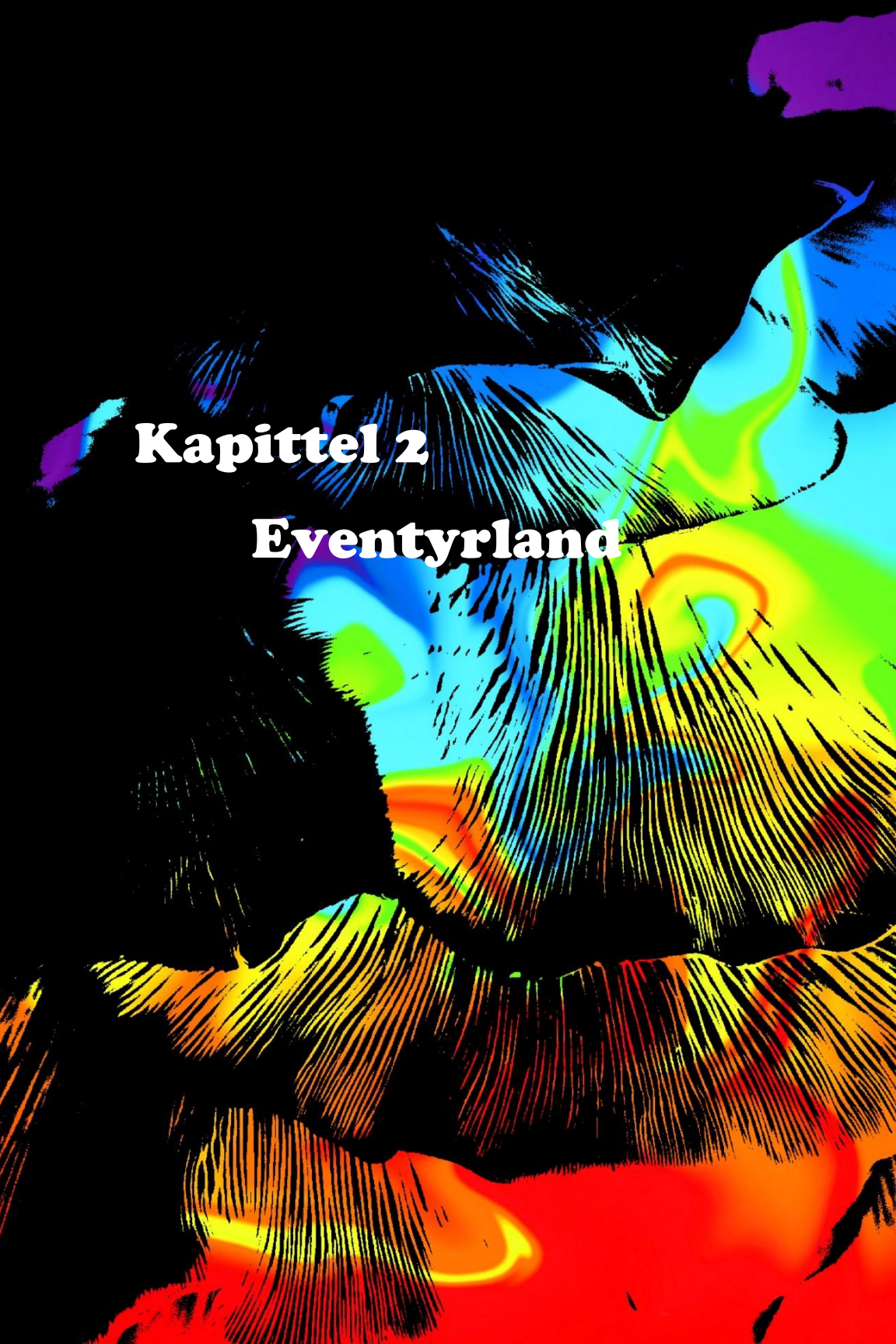
Kapittel 2
Eventyrland

when logic and proportion

have fallen sloppy dead

and the white knight is talking backwards

and the red queen's off with her head

remember what the dormouse said

Feed your head!

Feed your head!

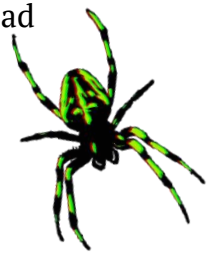

— Jefferson Airplane,
White Rabbit

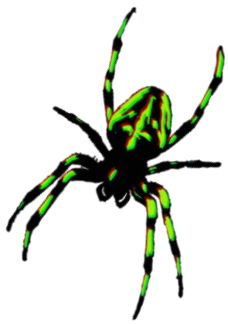

Sukkerspinnskyfråtsing

idet solnedgangens eksplosjon

farger himmelen

i alle regnbuens farger og mer

månen ankommer paradoksalt

rosa sukkerspinnskyer siger ned

inn i lungene,

ut i hjertet

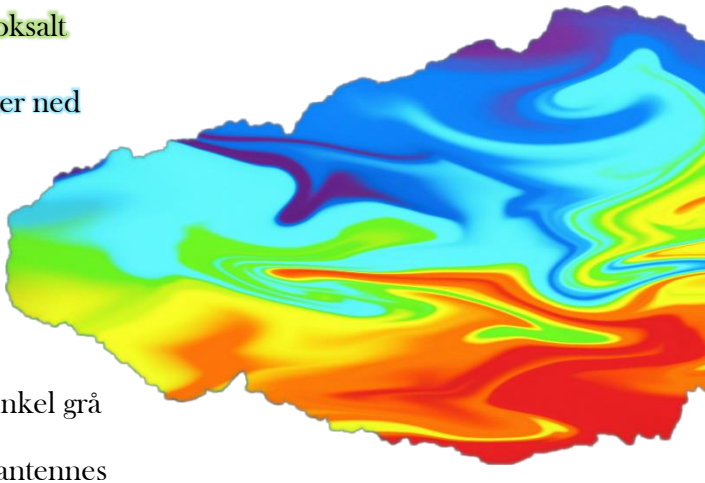

det som engang var en dunkel grå

lyser opp idet chakraene antennes

fra den glorøde muladhara, røttene

som holder meg fast til skipet av stein

til den glødende fiolette sahasrara

som holder meg fast til alt,

hjem og medsjeler

vi er alle familie fra samme kilde

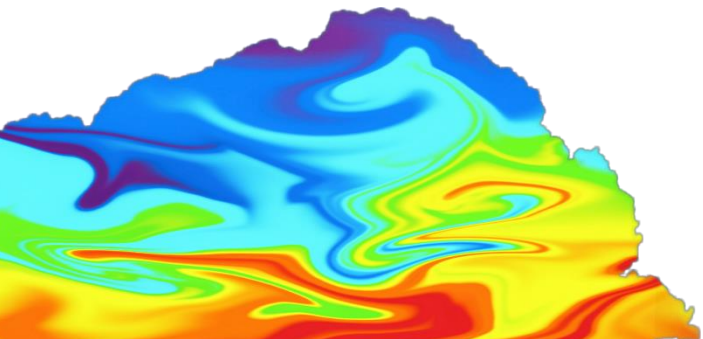

vet aldri om du er ekte,

eller en vrangforestilt

illusjon av en engel

har bare meg selv å stole på

du leser tankene mine

analyserer innsidens register

registrerer gjenkjennelsen, sjeleminner

mange tiår, flere århundrer tilbake i tid

en identifisering, samme energi, samme øyne

bare med splitter nye gardiner

regn ute, sol inne

fråtser sukkerspinnskyer

chakraene brenner for fullt

til ytterste dag, endetiden

når denne runden er over

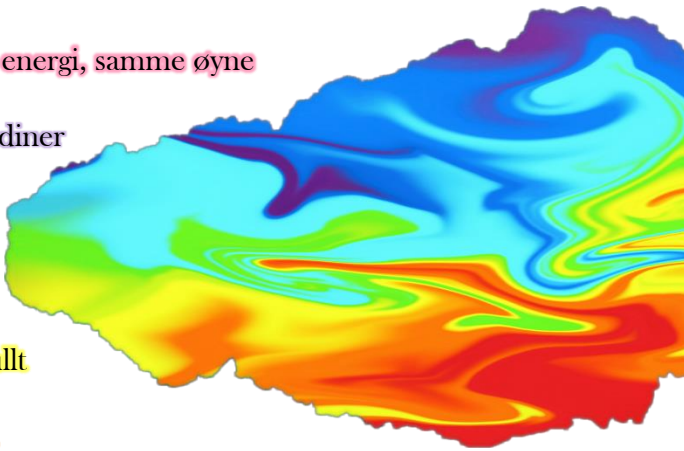

Ned i ormehullet

ikke se, ikke hør, ikke gi faen

nysgjerrighet vil bli vår ende

går mot de blinkende lysene

glitrer på andre siden av dammen

idet byen av lys

går opp i fyrverkeri

millioner på flukt

forlot fortiden igjen

for å bli til aske

løper mot flåtene

vugger fram og tilbake

en trygghet

et barn blir vugget fram og tilbake

uvitende om morgendagen

ned i ormehullet faller jeg

mot en usikker tilværelse

kan du fortelle meg

et eventyr?

syng sangen om den hvite kaninen

som hoppet ned før meg

dans dansen om alle maurene

som ble spist av robotene

slukt uten å tenke seg om

faller ned ormehullet

studerer alle gjenstandene

veggene dekorert

portretter av tidligere monarker,

blod på kronen

styrte landet

hersket over

alle skolebarna i frykt

for aldri å trø over

velkomstmatta, noensinne igjen

antikke møbler, forhistoriske fossiler

omrammer mitt bilde på tur ned

solstrålene evakuerte, utrygg horisont

atombomber og blodige våpen

flakser rundt i ring

nysgjerrige deg, lurte på hvorfor

hvordan, hvor og hvem

dine spørsmål måtte gå ubesvart

selv hvor mye du kavet

brukte all energi

en leteaksjon etter det

forståelige uforståelige

det ville bli din ende

et siste spørsmål

hvorfor faller

de som vil ha svar?

Eventyrland

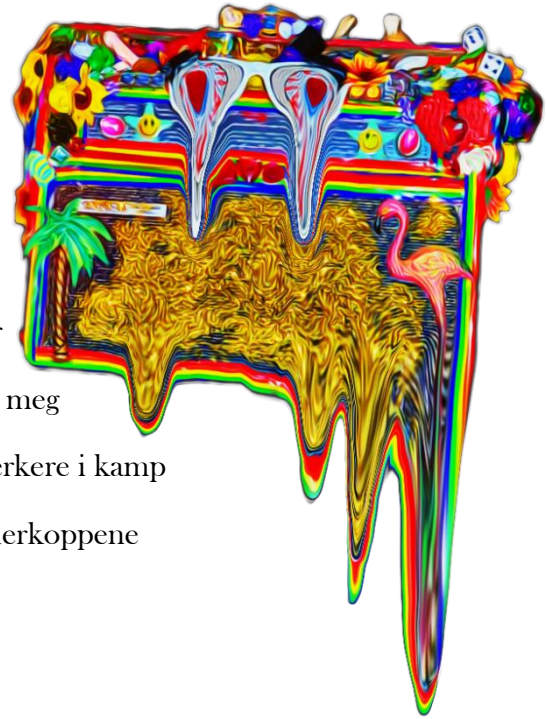

ta deg en tur, en tur

til eventyrland

hopper ned ormehullet

til en verden av regnbuer

og larver som snakker til meg

trylledrikker gjør meg sterkere i kamp

mot de jævla grønne edderkoppene

kravler i luften

svir i lungene

det forbudte treet holder på

vitenskapens hemmeligheter

meningen med det hele

er universet uendelig?

finnes svevende grønne vesener?

hva skjer etter dødens kalde ljå?

vil skrikene noensinne dale i stillhet?

hvorfor er det skygger som stirrer

fra sengekanten hver helvetes natt?

den usynlige katten blir atter en gang synlig

for gjennomtrukne øyne

vil hjelpe meg fra første ord - til siste punktum

blomsterengen strekker seg høyt

til perlemorsky

plastikkposene flakser

fugler i storm

de grønne edderkoppene formerer seg

vet ikke hva som skjuler seg langt i tåkens indre

morgendagen har ikke enda begynt å spire

solstrålene har ikke enda våknet opp

fra havets bunn

mørket brer inn

på eventyrland

løper inn

i intet

I min verden

sukkerspinnskyene glitrer rosa

hele jævla dagen lang

regnbuene lyser alltid sterkt

grønne edderkopper er ikke å se

bare en frodig mangfoldig natur

millioner milliarder blomster

magiske vitaminer på inn- og utpust

ingen monark avkapper hodene

de som snakker for høyt

bare solskinn i hver en kant

om natten

ligger midnattssolen og hviler

på sjøens myke madrass

imens, opptrer stjerneskinn

som nattevakt

lyser opp himmelhvelvet

ingen krig, ingen smerte, ingen sorg

bare lange sommerdager

på stranda

tungmetall spillende

vibrerende gjennom lufta

trenger ingen trapp til himmelen

ingen motorvei til helvete

i dette paradis, i denne drøm

om å være fri

her kan ingen bestemme over oss

her er det ingen lån eller nød

ingen idioter som hersker over ørnens rede

bare solsikker

under himmelhvelvets kaleidoskop

regnbuer bøyer seg fra øst til vest

i min verden

i min verden...

den som bleknet fort

idet jeg vokste opp

1969

jeg vil

finne en tidsmaskin

som kan ta meg tilbake i tid

til 1969

da musikken spilte

for hvert et øre å høre

da pink floyd akkurat startet

sin ferd til månens mørke side

hendrix viste vei

gjennom den lilla tåke

bonham slo på stortromma

joplin sang om

morgendagens sorger

sommeren av kjærlighet

før min tid

den jeg aldri fikk se

Campingvogndrømmer

lever helt for meg selv

i en liten blikkboks

skapt av plast og aluminium

her kan jeg være for meg selv

stenge resten av verden ute

ingen krig, ingen skrik i kamp

jeg har en plan

en gyllen mulighet

rømme fra alt

flykte fra sivilisasjonen

finne en helt egen fred

langt oppe på fjellet

der finner du meg - en vakker dag

gror en helt egen hage hvor

alle tenkelige vekster

får blomstre fra jord til sky

tar vitaminer for å bli sterk nok

til å bekjempe eneveldets roboter

løfter tungmetall for å bekrefte det

forberedelser til morgendagens kamp

fortidens kjølige pust

kan godt blåse forbi min dør

men enn så lenge

er jeg fredelig alene her

i disse campingvogndrømmer

livet smiler bredt

jeg smiler ekstatisk tilbake

en dag, en herrens vakker dag

skal jeg dra campingvognen

opp langt på topptur

vil aldri komme ned, aldri igjen!

på fjellets stigende horisont

der med reinsdyrene... skal jeg bo

midnattssol til frokost

nordlys til kvelds

i min lilla og blå lille campingvogn

på to hjul, en stolpe til støtte

vil jeg klare meg fint

helt fantastisk faktisk

i disse campingvogndrømmer

skal jeg

stå opp

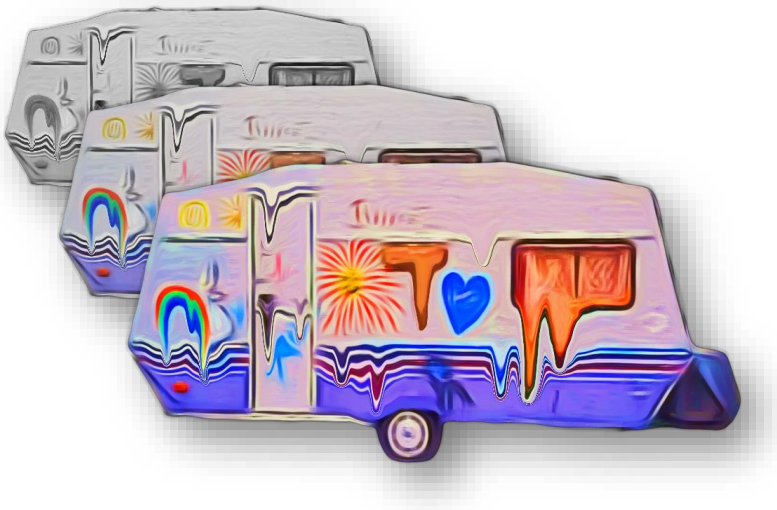

Jeg ser oss

i et lite hus

på utkanten av byen

oppussingsobjekt med

stort potensiale

sjøen og skogen som eneste nabo

en kiosk som ligger en snar gåtur unna

cirka tretti minutter med bil

inn til byens lys

en hund eller en katt

kanskje begge, kan leke i hagen

du kan jobbe med nye låter

mens jeg skriver verk

om hvor vi var, hvordan vi kom oss hit

hver gang jeg gjør deg sint

kan du ta deg en røyk ute på trappa

så vil jeg komme etter

bomme en

se bølgene gli

mens jeg synger en sang

av johnny cash

tonedøv som faen

men jeg prøver

det gjør du og

dette er ikke perfekt

vi er langt ifra

men dette er

alt

jeg ønsker meg

Personlig paradis

jeg vil bo i en hytte

like ved strandkanten

under eiffeltårnets solskinn

ved soloppgang

våkner det fortåkete sinnet

dagen, hele tjuefire timer

står foran

et speil viser endelig

bildet av meg og ingen andre

ser endelig bølgene glitre

regnbuene strekke seg

etter en lang natt mellom

de grå smygende smug

havfruesang borrer gjennom

på bryggen vil jeg stå

fiske ved solnedgang

gjør offer og en takk

til moder jord

ved bølgeklang

vil jeg studere skyene

idet de farges

i alle millioner farger

i solens nedgang kommer stjernene til

månen står opp

alle galaksenes planeter

synliggjør seg for meg

dette, ja dette

er mitt

personlige paradis

Ett med universet

født av solen

fanget av månelys

ett med universet

alt vi ser, stjerner

alt vi berører, kosmos

alt vi puster, galakse

alt vi er, stjernestøv

stjerner og planeters kollisjon

elektriske hodeskallers

ultrafiolette stråling

regnbuelasere passerer i lynnedslag

murens steiner raser ned i grus

en herrens dag må vi lære

vi er til av stjerner... vi er ett

ett med universet

ett med solen, ett med månen

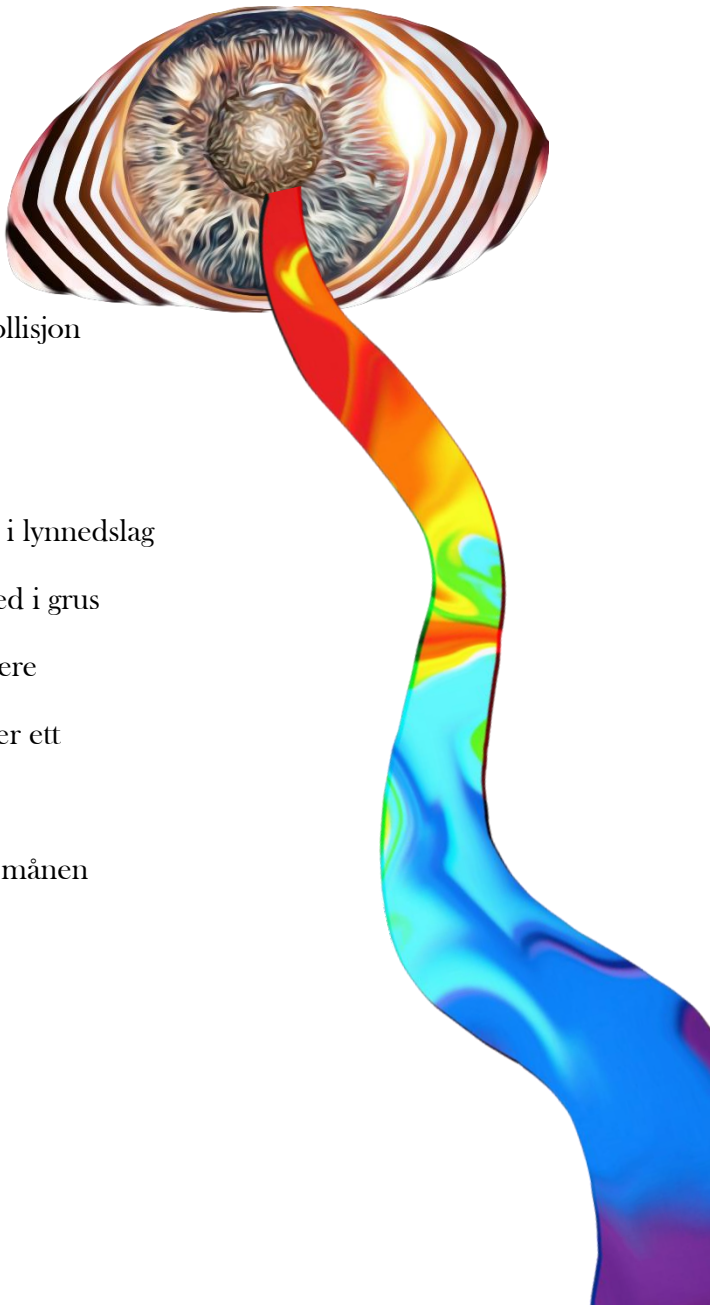

Saturn

tom flaskeklink

utsultede hjerter

fiolett røyk i vind

vi skinner i natten

tusen stjerner

flyr gjennom universet

en uendelig udugelig leteaksjon

saturn, den mest øde planeten

halshugger alle som kommer nær

men holder ringen kjær

eksistensens transport daler

ned det sorte hull

sannheten

tykk som utslitt lær

til måneland

til evigheten

gasskjempen saturn

med sin tomhet så kjølig

kanskje det er fred å finne

på saturn

saturn, den mest øde planeten

med sin guddommelige glød

her jeg flyter

ensom og

død

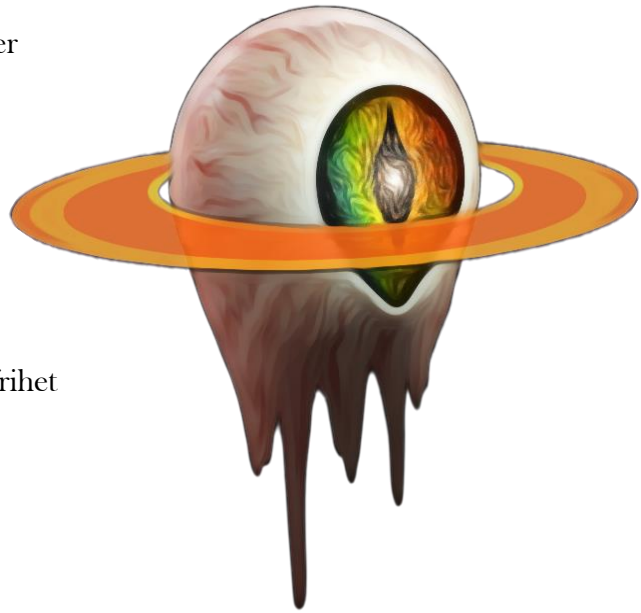

et vakuum

idéen om frihet

Saturns ringer

verdensrommet brøler

mot døve ører

en fiolett ultrafiolett profeti

livets gang

aldri rett fram

døden, en bunnløs

sulten dam

gamle sjeler finner fram

i nye fartøy, mens andre

sjeler vender sin snute

i retning hjem, atter hjem

til verdensrommets guddommelige skute

vi sa oss enig i dette lenge før

sykehusseng og unge tårer

signerte kontrakten

reise, glemme, reise, glemme, reise, glemme

men mer enn alt vil jeg huske deg

vil finne tilbake til deg på neste reise

vil ikke glemme hvordan

du så på meg

la meg huske

men avtalen var

å reise gjentatte ganger

ulike fartøy rundt saturns

utallige hyl i vakuum

for så å ankomme moderskipet

ny visdom

og på 'an igjen

alle stjerner, alle måner, alle soler

det altseende øye

bevokter deg og dine trinn nøye

en evig løgner og evig synder

eksistensen var ingenting

uansett

vi var ingenting, vi er

ingenting

ingenting mindre enn

ringene rundt

saturn skinner ut

idet gåten endelig er løst

før du vet er all

ting sløst

Barduse bistikk

kjenner ingen

verdens ting

idet vi ligger

her

fortapt

i øyeblikket

dette ene fine

evige sekundet

akkurat som et bistikk

i sensommerens bris,

før innhøstingen

er vår tid også

omsider omme

revolverer i

et vagt minne

av en vag følelse

Hodeskalleblomstringen

danser ned en sirklende spiral, svarthvitt

blant blomsterengens tilfrosne hoder

under det nakne bleke månelys

tåkens dyne legger seg lunt

over engen av blomster og hodeskaller

månen, himmelens autorale lykt

blomstene vokser, spurter i et kappløp

mot tyngdekraften

høyt til skys

plukker blomster i engen

lar ingen nakker stå urørt

går i oppløsning, grått stjernestøv

daler mot en usikker bevissthet

til kilden, det opprinnelige hjem

engen var der

fra tidenes morgen

den første oppstandelse

månen har fått nok nå

solen er minnesmerke

som ikke ligner den ekte vare

av en forgangen tid

i blomsterengen der vi lå

i hodeskalleblomstringen

visner alt og alle

fotografisk fiksjon overgir seg

kapitlene gravlagt med blyanten

i innhøstingen forlater vi

en steinkule,

en midlertidig

retrett

Midnattssol

midnattssolen hever hodet

over horisontens tåkete ild

hever seg over

det iskalde hav

lyser opp sommerens frostbitt

fjorårets vinter lot bli igjen

skal varme oss opp, atter igjen

hjertene skal hamre

sommerens glødende stjerne

nordens millioner løvetenner

for at de skal spire

vokse seg store

gi fra seg neste sommers

gule stjerner, idet de tar sats

og svever

en reise gjennom laserlyset

idet de forlater hjem

kjære hjem, kjære mor

for å bli den største stjernen

engen noensinne har sett

midnattssolen går ned

det gjør også

den nakne spire

midnattssolen drukner

en siste gang

for denne sommer

Tåkestup

jeg tok et hodestup mot tåka i dag

for å glemme deg... men ble innhentet

av ditt statiske ekko

av ditt tomme speilbilde

en bærtur i nedtråkket lyng

du står i alle hjørner

to speil skimter et parallelt mareritt

øyne røde, lik en demon

spiste du hjertet, sleiket sausen av fatet

klorte sjela i to - det svir, det brenner, det banker på

klokkeslag i notre-dames forbrente tårn

kunsten bak overlevelsen - ikke et mesterverk

noe treffer hodet - knuser skallen

vitenskapen bak fysikk og kjemi

stemmer ikke overens i kveld heller

synet kan bedra

han er her

i dag igjen

Kapittel 3

Barndomsdrømmer

after all the jacks are in their boxes

and the clowns have all gone to bed

you can hear happiness

staggering on down the street

footprints dressed in red

– Jimi Hendrix, The Wind Cries Mary

Klokkevisernes visum

klokkelydene går

i ett

avbryter hverandres hast

tid og rommets enhet

er bare et konstrukt

skapt for at vi

skal føle oss trygg

med viten om starten

sannheten om den bitre ende

evigheten eksisterer ikke

så jeg lyver når jeg sier

jeg vil elske deg for

evig og alltid

uansett.

en uklar tåre på

framtidens manuskript

hva om morgendagen

er en dag jeg aldri vil se

kanskje åpner jeg ikke øynene

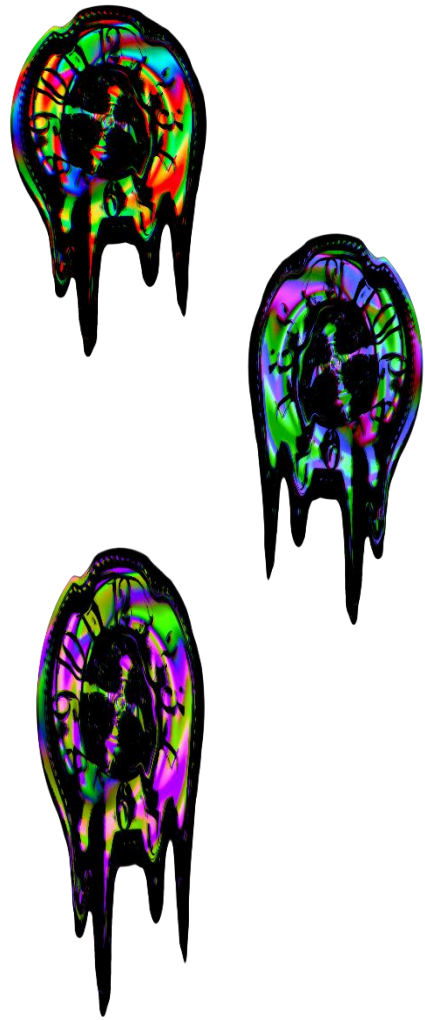

etter en lang nattesøvn

uvitende om dens forlengelse

kanskje vil jeg aldri

se en til soloppgang

dråpene faller

flere med tiden

for de som ikke

som ikke får spire

en ny dag

en som ble til i går

klokken går bare fortere

og fortere enn det igjen

med årene

alarmen blir å ringe

så blir den å slumre

så blir den å prøve på nytt

i håp om at jeg

vil gå mot den og

slå

i hjel

den jævla

klokka

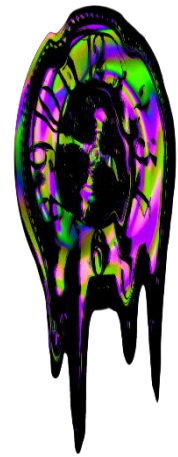

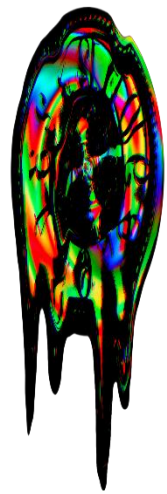

La meg forbli bak krybbens gitter

la meg forbli

i dette ene

lille flyktige øyeblikk

her i dine armer

i din varme kuvøse

to hjerter som banker

blir til ett

når vi er her

vet ikke

aner ikke

hva framtidens blomstring vil høste

for tidens ubesvarte anrop

for jeg

vil bli

i det som blir

arr

i en forgangen fremmed tid

bare la meg forbli

gråtende

dekket i snørr

dekket i forundring

la meg forbli

bak krybbens gitter

for evig

bare litt til

Enda en gang, igjen (barndomsdrømmer)

vi kan henge på rommet

på loftet

der

alt startet

lekebiler, nintendo 64 og gameboy

banjo kazooie, mario kart og pokémon

klinkekuler, selvlysende stjerner

spøkelser i trappeoppgangen

bleke skikkelser med hule øyne

sprettballer ruller uten

synlige henders kraft

lyset blinker vilt, et par sekunder

og alt er over... alt er over

vi kan se på youtube-videoer

en bil i et fredelig landskap

en levende død stirrer i kameraet

vi kan klikke oss inn på omegle

snakke med perverse monstre

trippelt så gamle som oss

lure våre naive sinn

fra andre siden av verden

vi kan gå bort til brygga

frykte døden i frontlyktene

røyker opp marlboro rød

avhengigheten av dette forble

idet røykskyen forduftet

enda en gang vil jeg

leve i denne stunden

se sneipen drukne

i den sorte sjøen

vil snike meg ut

når bare månen er våken

enda en gang

i tidens horrible gang - mimrer jeg

om en tid jeg håpte

aldri vil jeg noensinne bli voksen

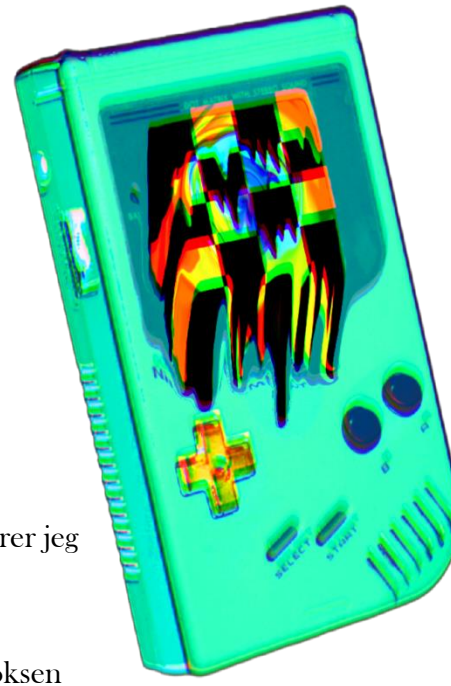

men barnehender er vanskelige å holde

idet uskyldig latter drukner i den utilgivelige sjøen

Husker tidene

da vi en gang

var

bare var

uansett

hva vi gjorde

hvor vi var

om vi hadde møttes

sist, flere livstider tidligere

spilte ingen rolle for oss

de tidene

da vi

var

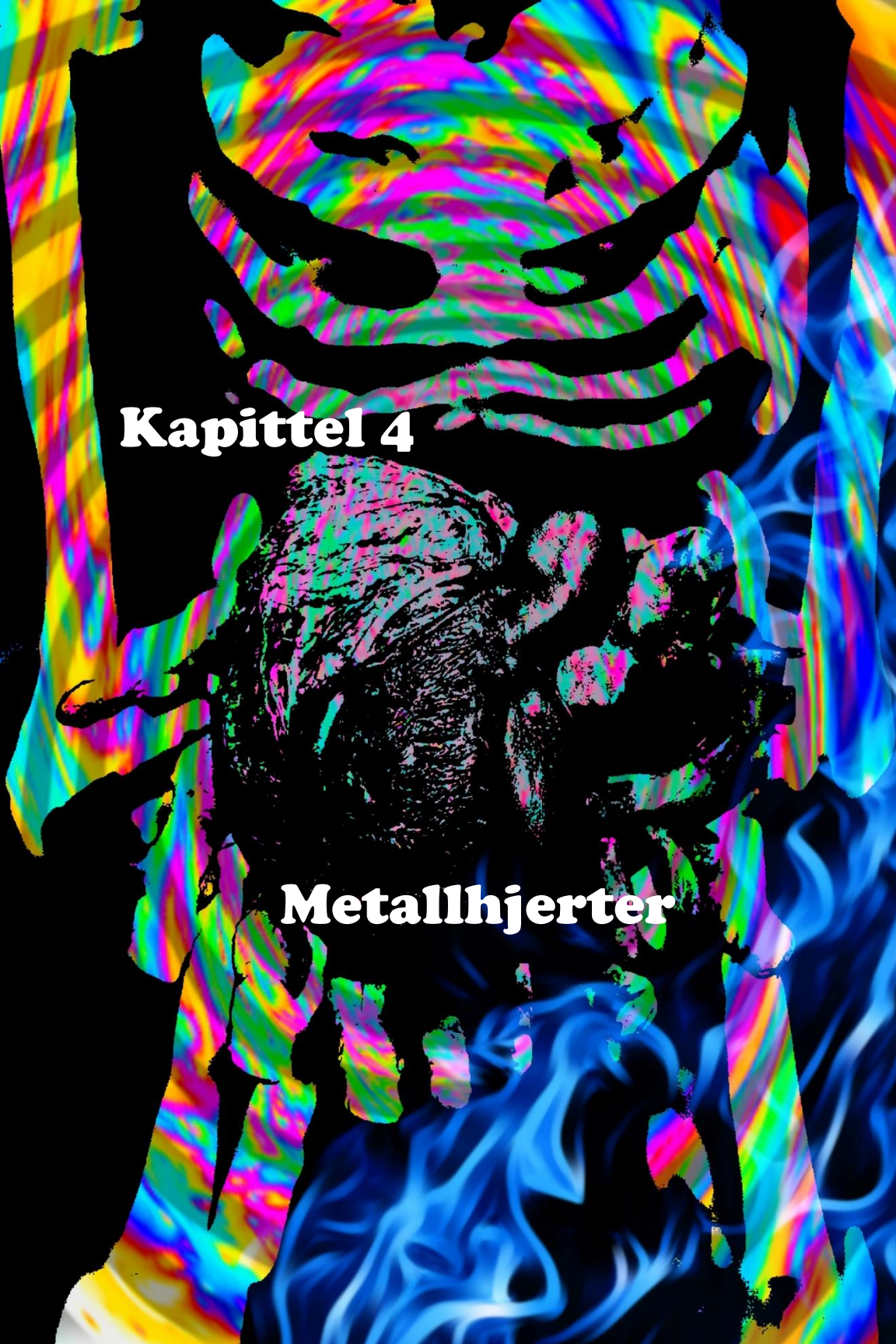
Kapittel 4
Metallhjerter

don't expect any answers, dear
for I know that they don't come
with age, no, no
well, I'm never going to love you
any better, babe
And I'm never going to love you
right
So you'd better take it now, right
now

– Janis Joplin, Kozmic Blues

Regnbuehinnesvinne

øynene dine forteller
alt

du ikke turte

hvis øynene
er vinduene
til sjelen

hvorfor
sier mine
ingenting?

Åpner enda en

og enda en i kveld
føler fortsatt
på det iskalde tomrommet
du etterlot i min
kreperende sofa
den står uforandret
den samme bitre følelsen
et altetende vakuum
siden du dro

har ikke klart å
plukke meg selv opp
eller finne tilbake
til hvem jeg
en gang var

før vi begynte

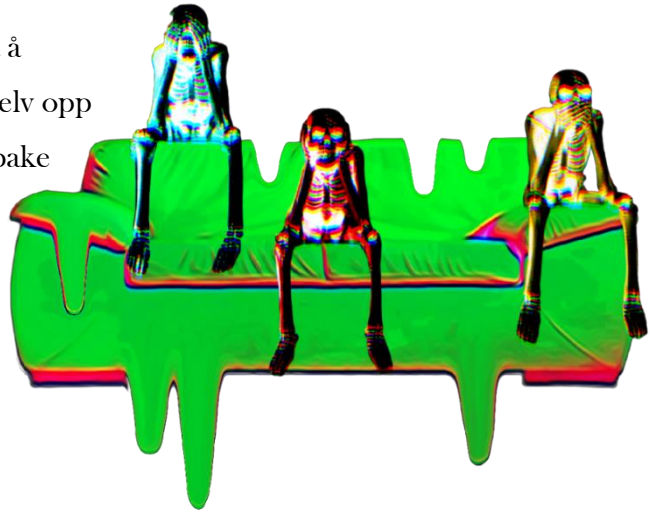

Tungmetallhjertet

brente kort på bordet
forgjeves spill
bortkastet år
lappet dine svidde sår

så lenge jeg har deg
virker verden ikke
like grå
men du har
et hjerte kaldt
av tungmetall
ga faen i alt
jeg sa og gjorde
mistet all satans dritt
vi kunne blitt
alt sagt og gjort
vandret bort
selv jeg var
rett ved din side
var du lysår unna
en helt annen planet

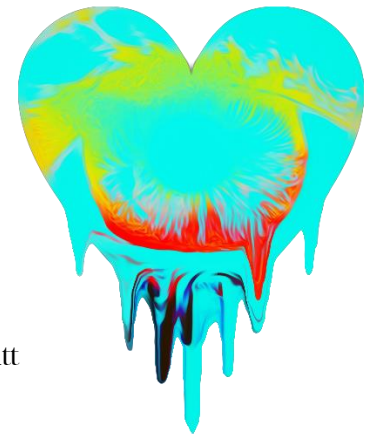

med ditt hjerte kaldt
av tungmetall

det er ikke min feil

at jeg ikke kan

smi jern

uten fyr

og flamme

Jeg drakk opp sparepengene

i natt.
flørtet med taxisjåføren
mens jeg fant vei
gjennom tåken
kan du fortelle meg hvor jeg er?
hvordan
jeg kommer meg hjem?
en skallet mann
med skjegg og rosa hettegenser
fortalte meg en gang
folk begynte å drikke
seg dritings
når store byer reiste seg
kirketårn mot skyene
flaskeknas mot asfalten
jeg våknet i morges
turte ikke sjekke
mobiltelefonen eller la lyset
kysse mine uklare øyne

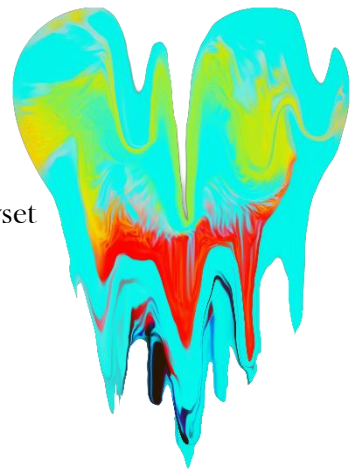

rens meg
for giften
som tok meg
hit

Han er ikke henne

du... var en trygghet
for meg å holde fast i
slik du holdt meg
i dine armer
hvisket søte ord
om en framtid
røde roser, kirkeklokker
og gylne ringer
du endret mitt syn
på hele jævla verden
dine øynes dyp... aldri nok
for du er ikke henne
kan ikke bli så lenge jeg vet
hemmeligheten virker uklar
i senere tid
betyr velkomstmatta ingenting
for universet... har alltid siste ord
du er ikke henne
du var aldri det
ingenting kan måles
idet jeg forliser i dine øyne
samtidig,
lurer jeg på hvor jeg ville vært
om jeg ble hos henne

jeg er for ung
til å se mine beste år
passere i kjemiske reaksjoner
hvor all tid kastes bort
på rosenrød lykke i
alle våre dager
ulykkelig

kjemiske reaksjoner
er alt kjærlighet var
som stjernehimmelen
forandrer vi oss for hver pust vi tar

Kapittel 5
Maskinen

welcome my son

welcome to the machine

what did you dream?

it's all right, we told you what to dream

you dreamed of a big star

he played a mean guitar

he always ate in the steak Bar

he loved to drive in his jaguar

– Pink Floyd, Welcome To The Machine

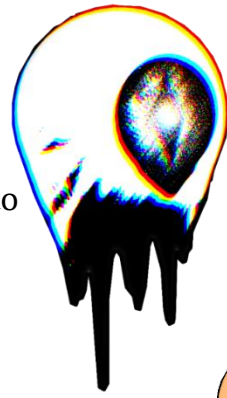

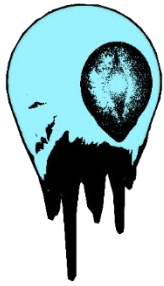

Maskinen

Maskinen starter opp, begynner sitt arbeid. Dette systemet av piksler og binære koder. Maskinen, den jobber jævlig hardt for å fungere, for å gjøre sitt daglige oppdrag. Bygget av stål i bittesmå deler. Hver del er til for noe. Uten én del ville ikke resten fungert. Maskinen ville kollapset i et brøl - idet den motvillig skrur seg av. Jobben dens ville gått ugjort – en sjanse tapt, et hull ville oppstått. En feil bare en tekniker kan komme til. For så i håp og desperasjon å fikse det. For å sette brikkene på plass igjen. Skjermen er på, programmene starter opp, virusbeskyttelsen for å hindre at noe eller noen skal komme seg gjennom den tykke muren.

Maskinen holder på all universets hemmeligheter... Som ingen har

kapasitet til å forstå. Skriv her for å søke, står det. Men finner den som søker noensinne fram til svaret de ønsker, eller svaret de trenger?

Batteriet mister raskt sin kraft, men prosessoren må fortsette.
Her i maskinen, en avansert simulering ingen har sett maken til. Helt unik. Men samtidig, prikk lik alle andre.

Så hva gjør denne, akkurat denne, litt (bare litt) ulik de andre? Er det historien som preger loggen, eller er det bare en brikke som mangler?

Ingen vet, spesielt ikke jeg. Jeg er faen ingen datatekniker, kan så vidt finne fram til av-og-på-knappen.

Så lite informasjon om maskinen jeg er fengslet i. Uten denne maskinen...
Hvor, hva, hvem, hvorfor ville jeg

vært?

Skruene løsner, flere og flere av
tastaturets hieroglyfer ramler av.
Mister bokstav for bokstav, helt til
jeg står målløs igjen.

Her i maskinen lever jeg, i all evig
tid. Kan ikke noe for det. Jeg er
ingen satans datatekniker.

Muren er for tykk å slå gjennom, for
høy å klatre.

Simuleringen holder sitt pikslete
grep rundt om min glinsende hud.

Velkommen
til maskinen.

Robotenes festmåltid

mekaniske lyder av tungmetall
former et gullmalt hjerte
en evigvarende istid
vil ikke felle atter
en tåre for ugjerninger
og synder
øyeblikk druknet
i klokkenes sang

alle modige krigere
er døde
roma ble ikke bygget
på én dag
men all framgang
kan rase ned
i én natts tordenstorm

vil ikke se
bylysene fordufte
idet jeg forlater
jordens overflate
fraktes hjem av
grønne vesen

robotene spiser meg
klarte ikke bekjempe
selv hvor jeg prøvde
mitt aller beste
å overvinne de
onde robotene

gjorde alt
for å redde riket

men klokkene kimte
for sent
allerede fra første sukk
falt regnet
himmelen rett etter

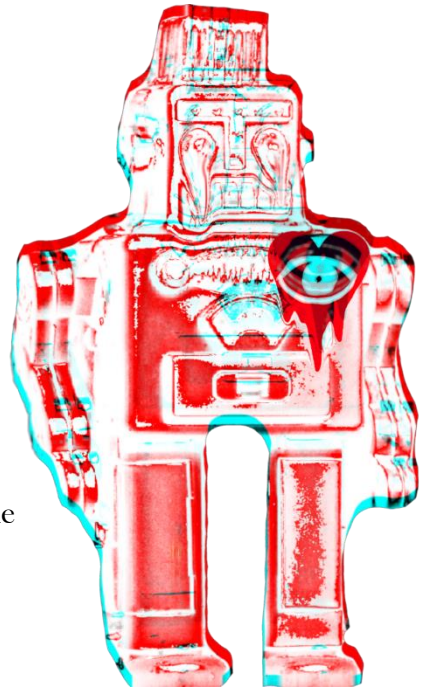

de grønne edderkoppene
ruinerer meg
min blomstereng
trampet ned av
roboter i frykt
frykten, en upålitelig hestkuk
uansett hva
vil ingenting forbli
robotene spiser meg

bit for bit

ser
meg
selv

forsvinne

blir til

ingenting

i det store smell

fordufter vi

robotene spiser meg

bit for bit

brøler,
skriker

til ingen

nytte

Statisk elektrisitet

kameraene blunker forførende blink
bleke stjerner i mørketidssky
fra oppstandelsen av stjernestøv
til siste brøl - et siste
nødrop om hjelp

vi lever en direktesendt realitet
vi går én og samme flokk
armageddon, statisk elektrisitet
glitrer i tomrommet, det store smell
skjermilden lyser opp
mot himmelen
forurensede stjerneskudd
ser ingen jævla ting
de uhellige monstres
lysglimt
ser ikke nordlyset
romskip over nakne hoder
fortapt i bakgrunnsstøy
se rundt deg... ingenting er
hva det virker som
vi er ikke ekte
samfunnet, en parodi
tjue år gått hus forbi

i en giftig skumringsbrann
pustet inn kjemikalier
fartøy
etterlater riper
på himmelens kuppel
skiller oss fra sannheten
presset ned
pyramidens kvern

en reklame

om etikk og mord

se opp!
himmelen
faller

RealitetsTV

det uforståelige månefolket
ser på oss gjennom
futuristiske skjermer
en parallell realitet
utenfor

det eneste vi vet
forståelsen av virkeligheten
vi aksepterer
åtte milliarder kanaler
i dagens episode
møter han henne
to kanaler forenes, blir ett
nytt signal skapes
en endring
flere tårer, flere seertall

sedler og nikkel
bare gulroten av gull
vi skuespillere jager
ingen monroe
ingen brando
om alle spiller
det samme stykket

finnes ingen shakespeare
om alt allerede er skrevet
hugget i stein før vår tid
et par minutter i lyset
før sceneteppets dekke

reprise, reprise, reprise, reprise

glitrende gylne tårer
skyter gjennom luften
ufødte stjerner
fullfør ditt stykke i systemet
plasser din murstein
i eneveldets mur

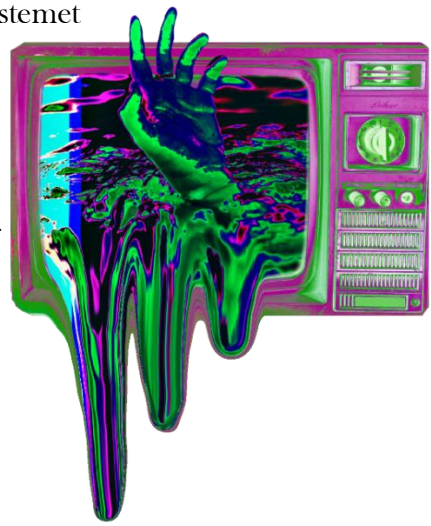

produsentene danser
du fylte de grådige
tykke lommebøkene

alt du var verdt
enda et seertall
bryter himmelen av glass

Dinosaurenes pumpestasjon

grønne vesen høyt i skyene
har en knapp
farget av blodet
forhistoriske kryp
vi forståelsesløst anerkjenner

dinosaurene vandret
over gresset lenge før
våre tær, men likevel
behandler vi jorden som
menneskenes planet
oljen av de milliarder
hvilende under våre føtter
pumpes gjennom
grådige menneskers fartøy
verden dinosaurene en gang vandret
eksisterer ikke, ikke nå lenger
regnskogene brenner
australias mark
går opp i tykk skodde
elfenben strødd i veigrøfta
syre i havet, overbefolket fengsel
syre i blodet, overivrig kran
bruser og bobler

skriker og brøler
alt sort, ingenting gjort
boblebadet stiger
siste bønn før den
nye oljen skal pumpes
forsinket nødbluss
okkuperer stjernehimmelens rike
født på ny, lysår til neste gang
vi får starte på en ny planet
misbruke og ruinere
moder jord trekker
motvillig inn siste pust
tenk, dinosaurene gikk her
tohundremillioner år før oss
alt vi trengte, et par hundre år
på å tømme klodens blod
på å kvele moder jord

grønne vesen svever
i perlemorskyer over nakne hoder
har en knapp
en nymalt nyanse rødt
trykker den ned
med ett faller
menneskehets-eksperimentet dødt

Regnbuesopper

dypt i skogens mørke sjel
all fuglesang stopper opp
ingen skilt
viser til ingenmannslands sti
mot sannhetens frelse

regnbuesopper gløder varmt
et magisk håp
eventyrene fortalte meg om
månens mørke side
gjømmer seg bak perlemorsky
hender mot den blodige sol
ser absolutt alt
krystallklart nå i
indigokulens syn
hele eventyrlands tråd
i hender blå
uskyldige sjeler i
robotenes sultne gap
fri kongeriket fra de grønne giftige
vev griper tak i frihetens flagg, soldater
fordøyes i sjeletærende syre

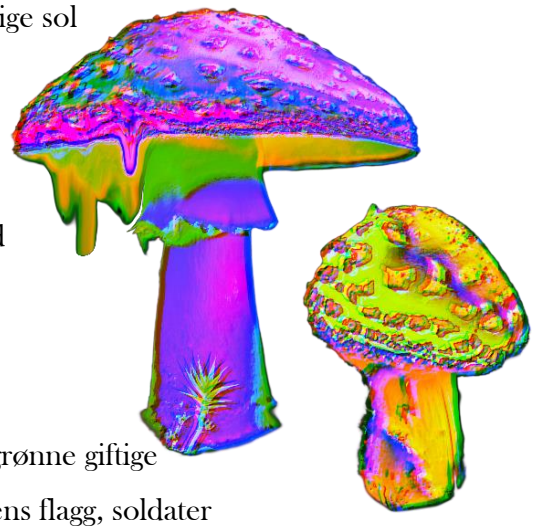

krigen som herjer
jordens overflate
den vil aldri stoppe
flere millioner vil falle
flere vil bli brent
torturert for sin eksistens
urettferdighet styrer
verdens flokk
armageddon
luften dekkes
grønne giftige edderkopper
vi vet ikke annet enn å puste

hvorfor skyter de
i mørket

en frykt for å tape
selv om alt allerede er
tapt

Regnbuelasere

en illeluktende severdighet
midt i mellom
her og der
hit og dit
all universets vakuumbrøl
skriker ut
solens stråler hugger til
regnbuedalen rett
rundt hjørnet
blomstene skyter ut
lasere usynlig for
det blotte øyne
betelgeuse supernova
skyter ned fra
det store rom
over små soldater
kan du føle fuglekvitterets klang?
trærnes klær brenner, skogen faller
blomstene blir ett med moderskipet
til jord har du kommet
til jord skal du få lov til å bli
regnbuelasere fyller meg opp
for å bli sterk nok
til å vinne denne kamp

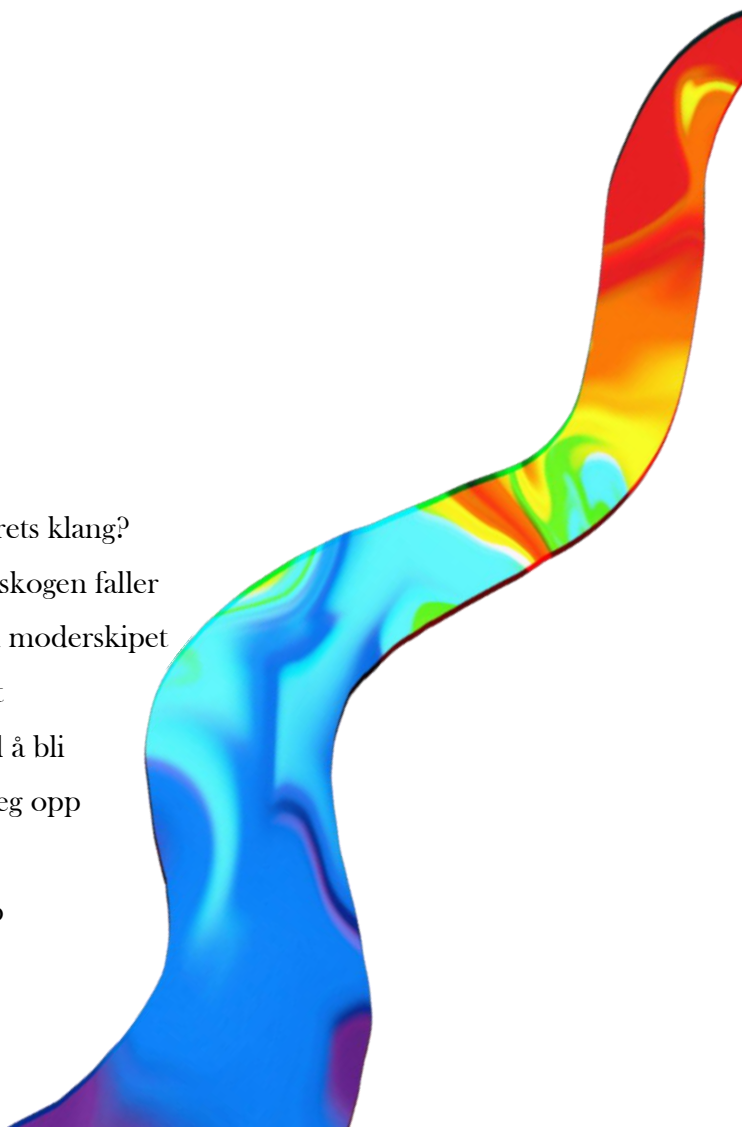

mellom månen og solen
brøler tilbake i evigheten
flammer brenner rustningen

til all tid
vil de krype rundt

diktatoren skal nok
bekjempes
det er ikke mitt
hode som skal rulle
i dag

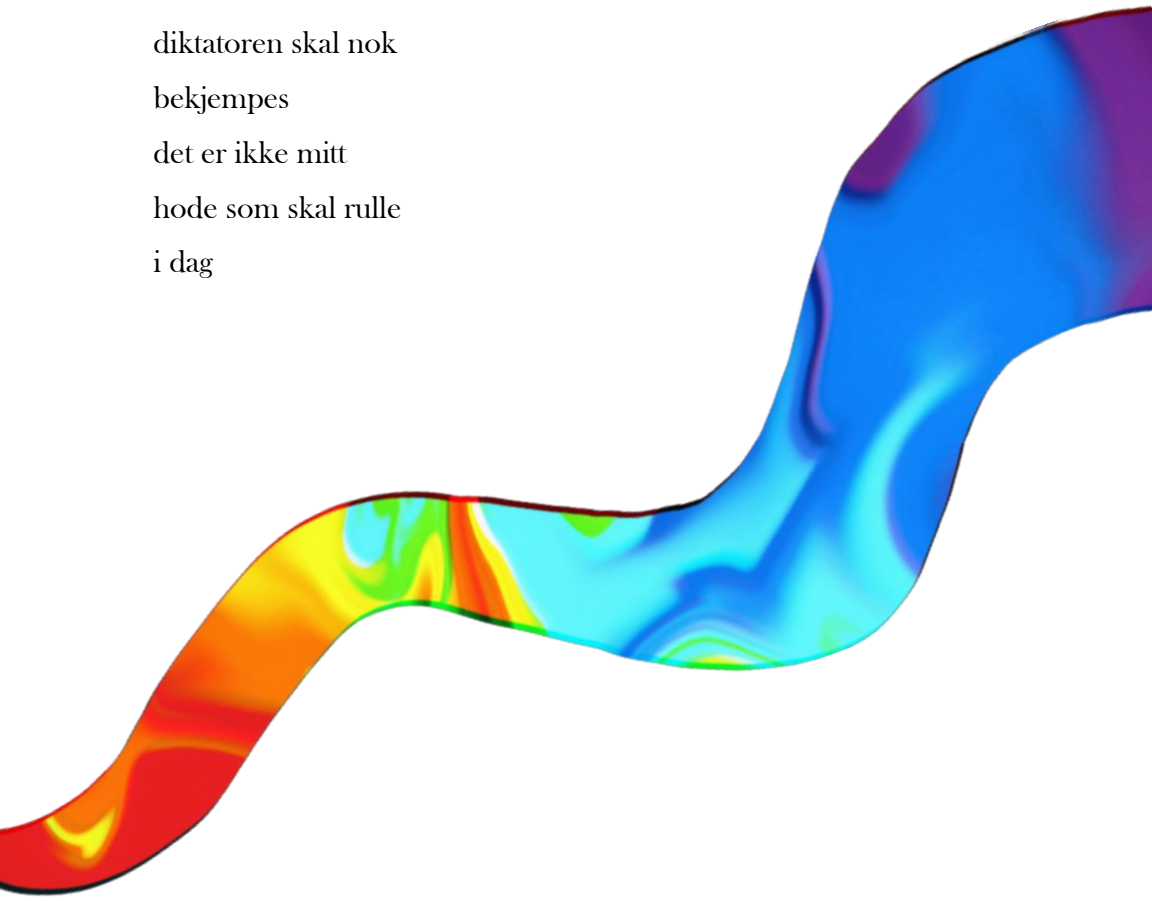

Rødmalte roser

alle hagens roser
males om for å passe
maktenes rosemaleri
rødmalte roser
uskyldige skrik
av med hodet
til hver og en anarkist
lenkegrepet holder
oss fast
av med hodene
de skal rulle
et steinras ned
bergets fall
hver en tunge
skal falle
de store maktene
verdens monark
en parade av roboter
med hjertebank
skapninger i frykt
gå i samme flokk mot armageddon
dommedagen rett rundt hjørnet
eneveldets diktatur
demokratiets fall

Kongedømmet faller

kongedømmet faller
idet de invaderer riket
i flere tusen
går skorsteinspipene ned
en nådeløs ild

kan du høre skrikene?
uskyldige sjeler
de brente våre hjem
tok vår stolthet
nasjonens enhet brutt opp
kongen rømmer
til et nytt håp
kortvarig trygghet
med det stjeles nasjonen
flaggstangen vinker
fiendens hånd

landet tatt rett
ut av våre hender
nord brenner
dyrene ligger spredt langs
strandkanten lang... havet er rødt
lik en bølge

kommer et nytt styre
tar norge som om det var
å stjele godteri
fra et ungt og sårbart barn
brutt ned for førerens føtter
karl johan, en paradegang
men ikke feiring
den dag i dag
heller ikke vår nasjon

snøen faller
aske fra nord

kongedømmet faller
ingenting vi kan gjøre
annet enn
å kjempe imot

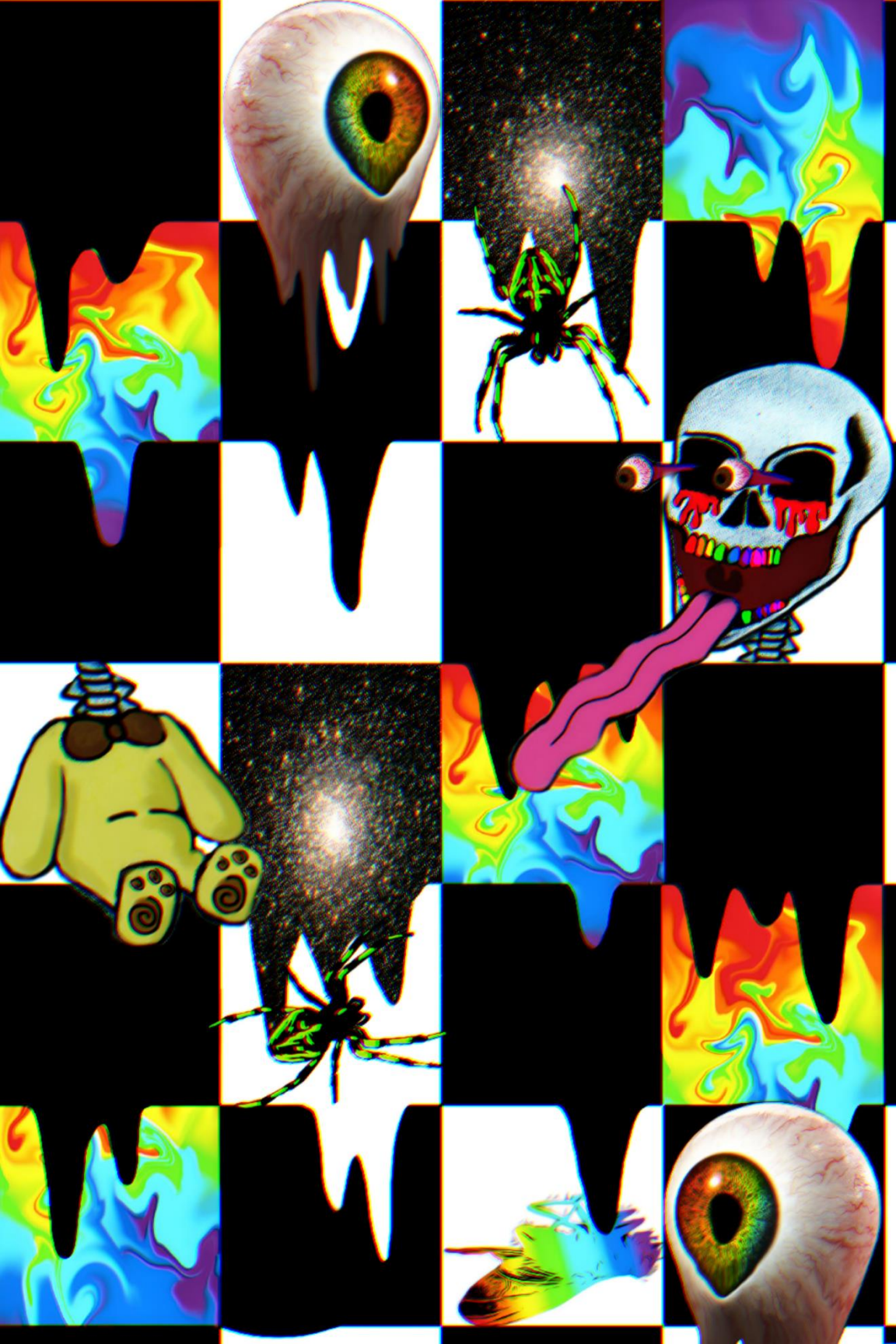

Misforståttjævelsatan

la meg stupe i det
rødeste flammehav
så lenge jeg er meg
og du er deg

vil holde korset nært hjerterot
til min dag i ruinene
av kirketårnet er over
jeg vet
Gud elsker meg
uendelige synder i et
uhellig liv
holder hodet over vann
i en frihetens kamp
trenger ikke skrive
noe alle vil lese
om all ting er perfekt
vil himmelens stjerner falle
vil bryte ut av maskinen
en evig synder
føler ildens klør stige opp
du kaller meg en engel
som falt
går stadig lenger inn

den røde korridor
månens mørke side
lyser opp for mine føtter
fordømt i en syndens flom

Gud elsker meg
Jesus, min bestevenn
den hellige ånd har rom
til en uhellig jævel
som meg
jomfru maria vil ikke
la tårer unnslippe

djevelen er ikke
ond,

bare
misforstått

Jesus er en palestinsk homofil mann
& Gud er en ikke-binær transperson

født inn i en verden
styrt av penger og makt
ufrivillig rundtur på tannhjulet
vi ser på hverandre med forakt
kriger styrt av psykopatiske konger
i frykt, frykt for å bli skutt
i hodet av egne oppvåknede soldater
verdensherredømmet er gromsete
stjålne glitrende kuler
stuper i en rød bunnløs dam

la oss dø i fred
la oss ende hat og vold
timeglassets sand tyter ut
hva ville Gud sagt
hva synes Jesus
om skuddene avfyrt
av blytunge hender
utsultede munnviker på gaten
kongene med røde kroner
fokuserer på bildet i gullrammen
framfor sitt eget døende folk
håpet har aldri vært like løst før

rasisme, homofobi, transfobi
all jævla hat - meningsløs dritt
som tar livet av flere og flere
fremmede venner hater uten grunn
har menneskeheten nådd sin bunn?
hat, det som dreper utallige
hat, til ingen nytte
vi trenger en ny verden
nye øyne

VI KAN IKKE VENTE
HVOR MANGE FLERE MÅ DØ?

la oss ende hat, all rasisme
kalenderen brøler 2024
for faen, ikke 1824

HVOR MANGE FLERE MÅ DØ
FØR POENGET ER TATT?

Jesus er en palestinsk
homofil mann
med gyldenbrun hud
og Gud er en ikke-binær
transperson som elsker alle

Jesu tilbakevendelse

om Jesus en dag
velger å komme
tilbake til jord
hva ville han sagt?
hadde Jesus kommet
til verden så stor
men betydningsløs
enda en gang
hva ville Jesus sagt
hva ville blitt gjort?
med alle som i nøden går bort
ville himmelen fortsatt vært sort?
kan man elske den man vil elske?
Gud er kjærlighet og du skal
elske din neste
sier kristendommens hellige skrift
vil Jesus finne seg en ektemann?
om han kommer tilbake
til en kanskje mer tolerant verden
hva ville Jesus sagt
om freden endelig
senkes på en mineherjet jord
kunne han gjort et mirakel så stor?

Hva om

jordkloden
en klinkekule
flyter gjennom
et evigvarende univers
hva om vi aldri får vår tid
hva om vi aldri vinner vår strid
hva om vi lever kort
livet går altfor fort
vår endelige destinasjon
hva om forbannelsen graver
en tidlig grav
hva om jeg aldri får se
mine barnebarn
kanskje jeg må være
alene i livets garn
hva om døden tar alle
og jeg sist må falle
hva om alt og alle
bare er en illusjon
et portrett av ingenting
i livets falske ring
hva om alt bare er
en setning
sagt uten ord

Jeg skjønner

jeg skjønner hvorfor
stjerner daler langs
den mørke natt

jeg skjønner hvorfor
solen må bli et minne
så månen kan skinne

jeg skjønner hvorfor
vi må leve før
vi kan sveve

jeg skjønner kjærlighet
gjør oss til ett

meningen med livet

jeg skjønner konseptet av død
så meningsløs og blodrød

jeg skjønner
ingenting

Illuminati

de vil skyte piler
på det ripete skjoldet
uansett
frelst eller fiende
uansett
fillete eller finesse

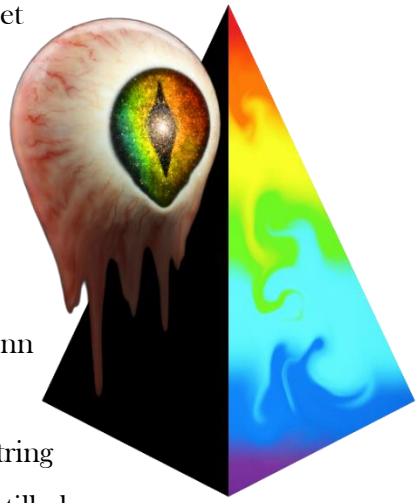

i morgendagens skinn
står jeg opp
i håp om en blomstring
frø sådd århundrer tilbake
vil endelig spire
vil se soløyet stige
for galaksens grønne små
roma ble ikke bygget
på én dag
et menneskeliv tar
mer enn to
idet stjerner dør
slik at flere
kan åpne øynene
i morgendagens håp

skogene brenner

havet blått
dekkes i plastfolie
blikk i forsyn
for de neste
tidenes sorger
kan ikke gå hele livet
i frykt for dødens
ubeleilighet
det store uventede
i det voksende blå

ingenting er ekte
ingenting kan bli som før
noensinne igjen
storebror rundt oss alle
får aldri livet tilbake igjen
fra robotenes mekaniske grep

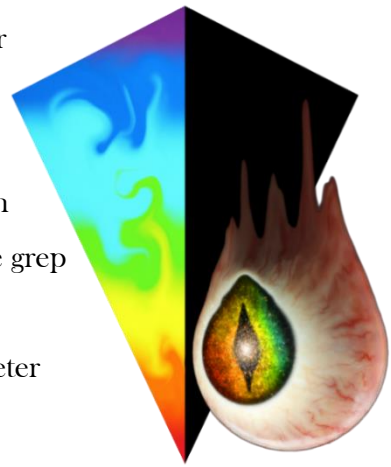

tid og rom er falske nyheter
i mening menes intet
eksistensen er
har alltid vært
pəu-ddo

Lilla verden

muren bygget opp
raser i tusen knas
endelig
fri
til å være hvem vi er
til å øke vår stemme
vi kan sette stopp
for systemets pyramide
bygget i murstein og tåresang
lilla skyer, lilla regn
et gudesendt tegn
vi er alle ett
én med hverandre
vi kan være hvem enn
redselen vil dale
lilla nordlys i mørketid
spre vingene
og fly
slutt
på den
håpløse storm
muren er revet
konseptet av norm
er nå brutt.

Maleriet

den hvite lekeplassen
er din, du kan gjøre
hva du vil med det
urørte lerretet
smør det i roser
smør det i dritt
tegn med tusj
eller riss inn i kritt
du kan gjøre hva enn du vil
det er ditt å fargelegge
det er du som bestemmer
heng det opp for alle å se
alle farger og alle strøk

maleriet
er ditt
det er du som
bestemmer
det er ditt
bare ditt

Defekt puslespillbrikke

puslespillbrikken var
nemlig aldri ment
å passe inn
ikke en del
av dette
forfalne mesterverk
kanskje
det er meningen
den var skapt ulik
med en mening
noe større enn
dens kanter
utenfor puslespillets
symmetri
defekt
det passer brikken
perfekt
det er ingen

Midtsommernattsmareritt

en midtsommernattsdrøm
var aldri til å tenke seg
uoppnåelig som stjerner
en milliard lysår unna

solen står fortsatt på
høyt oppe under taket
solen er en stjerne
én av ett uendelig dusin
den har som alt og alle
en start, derfor en slutt
til da kan vi danse
i en brennende blomstereng
føle på flammeliljene
bre seg inn mot oss
brøl ut en sang om blå lepper
hvilende på en million bårer

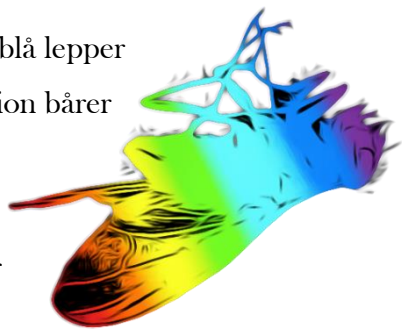

verden isolert
vi blir aldri like nær
som vi en gang var
nære kjente kjære
faller som fluer
fluer på vinduet

fanges inn
ubønnhørlige solstråler
brenner opp
flaggermusene flakser
i naiv gudetro
verden under
her dansen stoppet
men solstrålene
hugger fortsatt til
langt ut på natt
vi mennesker ble
født grådige
vi river tellus ned
i undergangen
maktene trumper ut
med propaganda mot
trykte malerier
falske nyheter
melankoliens sannhet

ingen midtsommernattsdrøm
denne sommeren
nå som alle er døde

Kapittel 6

Lynnedslag

if I were alone, I would cry
and if I were with you, I'd be home
and dry

and if I go insane
will you still let me join in
with the game?

– Pink Floyd, If

Grønne edderkopper i taket

de går, hopper, tramper
smeller for hvert muterte steg

dunk

dunk

dunk

sier det,
skriker det

hører du?
det er edderkopper i taket
blir bare flere
formerer seg i gigantiske orgies

tenk
hvor lett det må være
å være en edderkopp i taket

det er meitemarker under gulvet
de fanger visne blar

faller fra trærne
de spiser
råtne lik
øyne, tær
hjerte, sjel

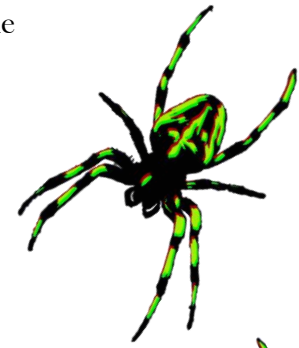

tenk
hvor tragisk
det må være
å leve på bekostning
av en annen

Elendigheten må ut, en gang til

før kunne stemmebåndene
raspe på tungmetall
kaste opp
all elendighet
fra kasjottens sement
black dog
var enkel å knurre
i tidens forglemte fortid
men i dag...
kan ikke magen
gi slipp
på frustrerte glør
bygget opp
ulykkeligheten i alle våre dager
nå...
stenges alt inne
får det ikke ut
svir i hjertet
brenner i lungene
la meg
la meg få brøle
raspe opp båndene
en gang til

Stjerneskudd svinner hen

saturns fortapte sjelers
ekko
falne stjerner
brenner
i universets tomrom

renner og renner
fritt vilt
venus' eksplosive fjes
klarner i kveld
idet svovelsyren drysser ned

vil drepe denne delen
monsteret jeg har blitt
haster tilbake
til starten

stjerneskudd vakre
torturert i månens skygge
svovelsyren spiser vei

hull i veggene,
ring eksorsisten
gjør kisten klar

alle drømmer
ambisiøse glimt
utydelige på den

evakuerte
stjernehimmelen

alt jeg ville
var å skinne
en døende stjerne

Salmen om demoner & poltergeist

ved midnatt
drukner solens øye
lyset forsvinner
i en hel natt
av prøvelser og ild
ilden brenner meg
fra
hode
skulder
til kne
og tå
svidd skinke
duften av råttent lik
øyne i mørket
røde, gløder de
som om sola aldri forsvant
noe å stole på
vil skje
uansett hvor mye jeg strever
mot korset i enden
en endeløs korridor
hjelpeløs og matt
demoner i flertall
mot en grillet

smakfull sjel
enda engang
i natt
kommer de
tramper på takflisene
skraper på panelet
rister det eksistensielle
som et fly
i turbulent tilstand
rommet fylles opp, kjente fjes
maleriene mister farge
bildene kvernes om
ved morgengry
står solen opp fra de døde
forandret
ikke slik jeg husker den
annerledes
enn før

Den elektriske stolen

elektriske frekvenser
fyller kammerets
anonyme avstand
støt etter støt
glir bølgene etter hverandre
under hjelmens skjold
det svir
det svir
og jeg kan ikke stoppe det
en brann
uslokkelig
en smerte
uhelbredelig
fiskene i havet
flyter vektløst opp
stormen
slår ned
lynnedslag mot lille meg
hjernen elektrifiseres
hjertet banker
pusten skaper orkan
jeg kan ikke
flykte

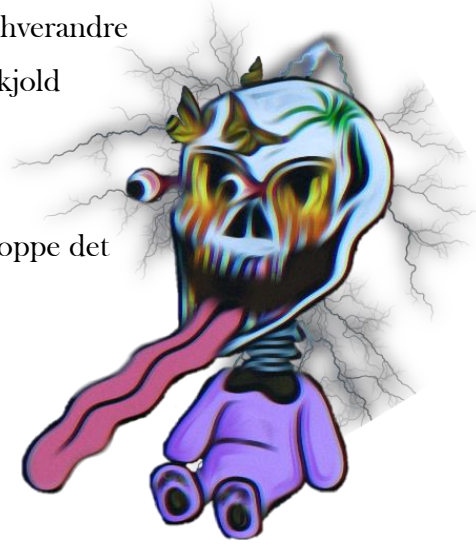

Monsteret under senga

monsteret under senga
ingen fra min egen fortelling
en selvskapt demon
rett fra djevelens høyre hånd
venter på søvnens søte bånd
lukk ikke øynene
si ikke et ord
om hjelpen som aldri kom
et uhyre sultent
med ditt navn på menyen

lukk ikke øynene

i natt må du kjempe
en stille salig kamp
frykten brer seg rundt
lik frostbitt i mørketiden
mamma, pappa
kom og redd meg
åpne døren, la lyset
vaske gravstøtten
se denne tomme fossen forfryst
hør disse ihjelfrosne brøl

lille venn,
skjønner du ikke?
ingen kan høre deg
om du ikke puster
om du ikke former ordene
presser de opp fra magens dyp
for det er bare lille deg
fantaserer om monstre
og onde ånder
stirrer med ildrøde øyne

under senga
gjømmer du deg

her under senga
venter jeg på en sjanse
når du må overgi deg
til nattens søte søvn

Aldri nok

uansett hva jeg gjør
er det ikke nok

uansett hvordan jeg ser ut
er jeg ikke den du vil ha

utilstrekkelig
under systemets pyramide

kan trene
til musklene går i oppløsning

kjøpe, kaste, kjøpe, kaste
til lommeboken ligger tom

lære dyre lærdommer
til livet er forbipassert

jobbe for en liten gulrot
ved enden av måneden

feste til leveren blir grå
danse
til føttene knekker

synge
til alle vakre ord
mister mening

tjene meg søkkrik
på billige tjenester

men det er ikke meg
ikke den du har forestilt deg
vil nettopp aldri være
den du vil
jeg er
aldri nok

ingenting vil mette

din bunnløse sult

Vil ikke være deg vil ikke være deg vil ikke være deg vil ikke være

i speilets
bristende demningsfall
skimtes biter av tidligere
silhuetter som undret
på andre siden
av det sølvfargede havet
studerer
alt speilet har å tilby
rynker
påminner meg
snart er min tid på overflaten over
snart kan jeg ikke klage
over et utseende jeg helst
ville visket ut
og tegnet på nytt
vil ikke være deg
nå lengre
vil ikke hate hestkuken
som ser tilbake på meg
hadde bare speilet
speilet det bildet
som står innrammet
i mitt rynkete slimkontor

i demningens fall

vil jeg uansett

hate deg

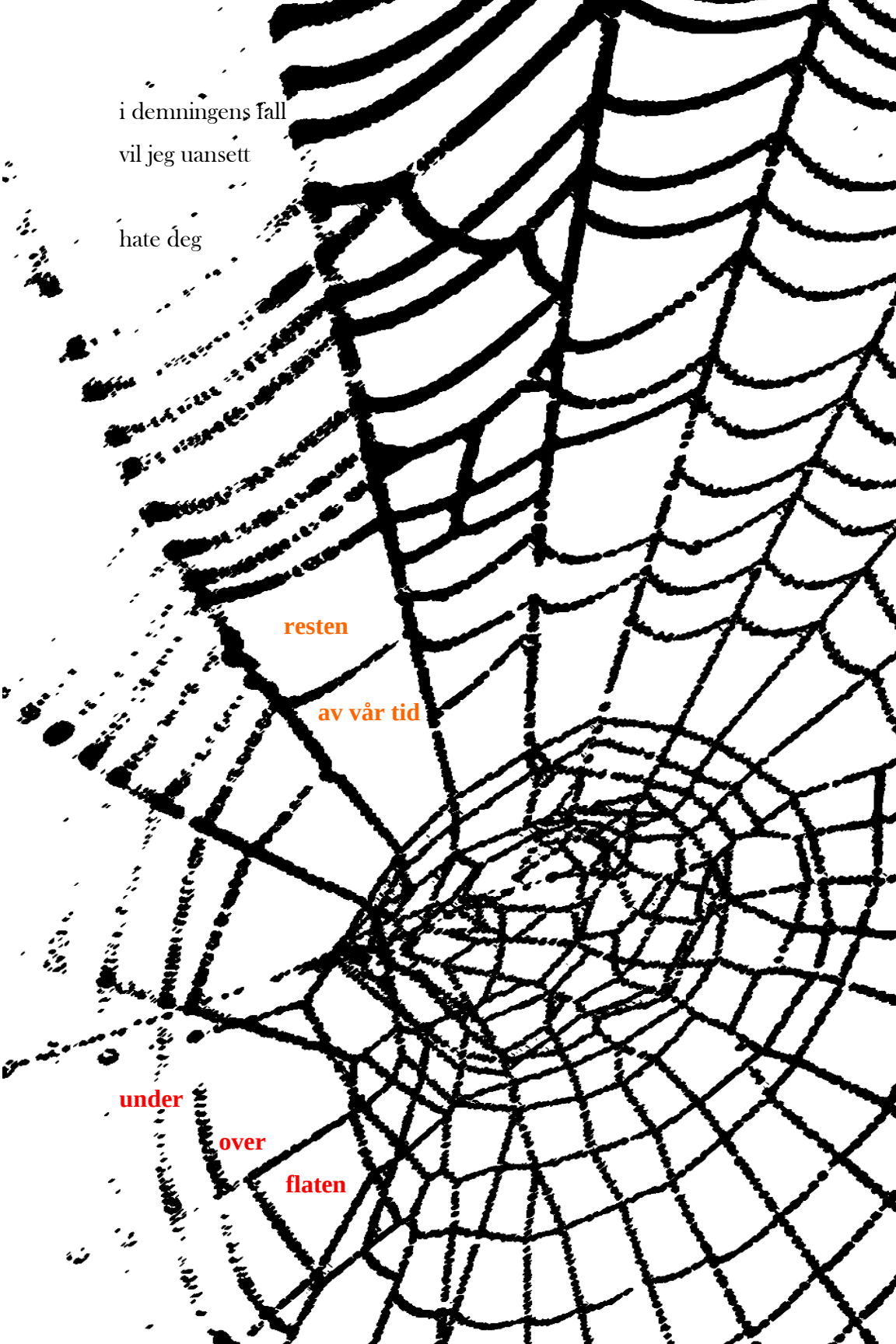

Loppemarked

selger alt
som står igjen
på det røde loppemarked

gamle møbler, utslitt
gamle kaker, nedbrutte

på lykkens smeltende bord
selges alt du kan komme på

regndråper spart opp på flasker
kan bli dine å bære
for tunge å drasse på

kjøp himmelhvelvets perlemorskyer
før bølgehammeren slokker babels gnist

usagt er morgendagen
glemt er gårsdagen
her og nå, tilstedeværende frihet
det eneste du ikke får

alt annet kan du få for en billig øre
fyrverkeri glitrer under en oppskrapt

kuppel
hver minste flis og flik står for kjøp og
salg

gir du meg papir og kobber og nikkel
får du syv minutter i trollmannens rike

velkommen til mitt loppemarked
før jeg vet ordet av det selges
sjel, hjerte hode og sinn

vil ha det
tilbake

man kan ikke gi noe
som allerede er dødt
et nytt liv

Edderkoppspinn

edderkopper
med åtte ben
overmanner
en lutfattig sjel
med sine to små
kidnappet, fraktet
til endespillets stasjon
i edderkoppspinn
henger de han
spinner sine nett
rundt og rundt og rundt
og rundt og rundt igjen
det finnes en varme
en nær og kjær følelse
viten om at
vi alle skal dø
vet bare ikke hvor, når
eller hvordan
i dag møter han siste ende
i edderkoppspinn
rives hodet av
åtte ben overmannet
hans to fryktfulle små

Morgengry

hver
morgen
åpner øynene seg
for å møte
dagens stjerne

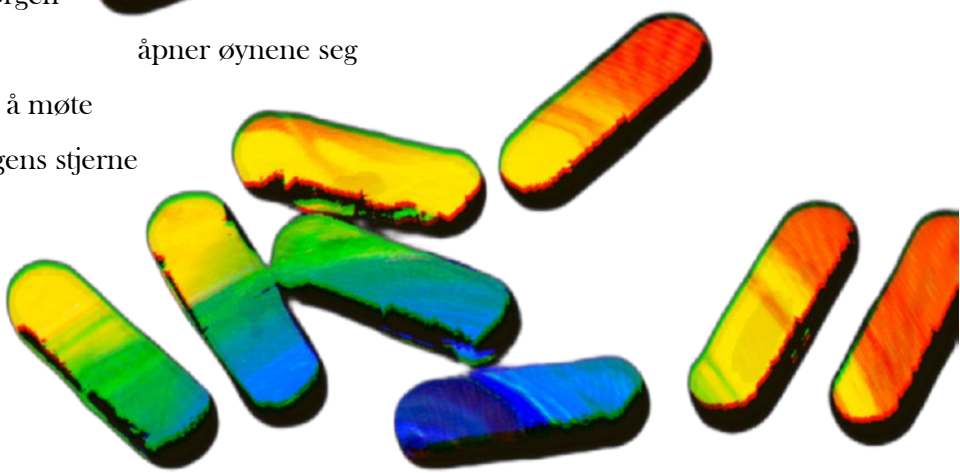

en nyoppdaget lykke
i hvit bekledning

selv regnbuer skimtes
i det mørkeste stykket

Kapittel 7

Kirkeklokker

if you're leaving, close the door

I'm not expecting people

anymore

hear me grieving, lying on the floor

whether I'm drunk or dead

I really ain't too sure

– Deep Purple, When A Blind Man Cries

Overgi deg

overgi deg
til maktene
vitenskapen bak
dine egne synder
klarere enn før
ser alt så mye lysere
i dagens skinn
når midnattssolen slår siste slag
på havets stortromme

vinden blusser opp
skaper en iskald melodi
alt som er tapt
alle vakre sjeler gått bort
kommer aldri tilbake
for en siste sjanse
til å fortelle
hvor høyt du elsker de

trekk inn din siste pust
en storm
som begynte
med tårefall
i bestemors

nå, tomme stue
et lys slokt
kan ikke antennes
etter asken går ned
fra himmel til jord

englene synger ikke
søt en sang
når ørene fylles
med vibrasjoner fra skrik
og så ingenting
bare stillhet

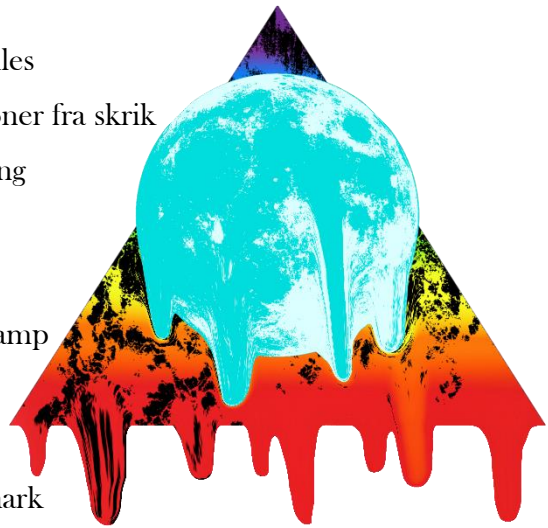

den harde kamp
er nå tapt
etter all tid
på ustødig mark
harde kamper kjempet
mot sluttens enevelde

en sannhet
vi ikke vil tro på
en illeluktende frykt
for hva som venter
de blå i tidens kjeft

kirkeklokkene kimer
det var det
vår tid
er ikke mer
enn hva vi
forestiller oss
fortiden var
mens fotografiene
blekner

ingen vet
hva som venter
de døde
det er bare en skjebne
vi kan forestille oss

Nyhetsavbrudd

uansett hvor mye du kan forberede deg
kommer alltid nyhetsavbruddet
brått på
et sjokk
skulle tatt muligheten
til å holde rundt deg oftere
ha flere samtaler om
tigerjungelens oppdagelsesferd
hvordan det går med deg i svingen
når alt er sagt og gjort
kan jeg ikke gå tilbake
kan ikke høre din muntre stemme
noensinne igjen
anger
et merkverdig utslett
biter seg hardt fast
aldri igjen
i min tid på jorden
noensinne igjen
grusomme jævla nyhetsavbrudd
lyser opp uten forvarsel
skulle bare ønske
du visste

Stearinnedsmeltingen

tenner et lys
for deg
i dag
nyheter
kommer alltid
brått på
flammen
brenner ut

Gatelys

går ut en
forfryst dør
forlater et
forfallent hjem
frem
mot
den glødende skumring
i avstanden
det uventede
kan ikke se
noe som ikke enda
har begynt å gro
går ut
blendet
alt som blir båret
holder tilbake
stødige seil gjenstår å kapre
skatter svunnet gjenstår å oppdage
en reise
inn i kanskje
i en blek avstand
en ny verden opplyst
går inn
enda en gang

Kapittel 8
Håpets lys

there's a feeling I get when I look

to the west

and my spirit is crying for leaving

in my thoughts I have seen rings of

smoke through the trees

and the voices of those

who stand looking

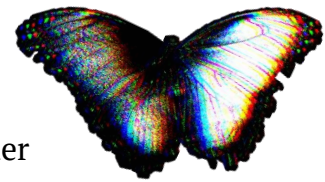

Oh, it makes me wonder

– Led Zeppelin, Stairway To Heaven

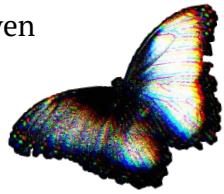

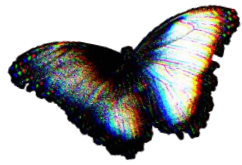

Pust inn, pust ut

i dyp meditasjon
finnes en hel verden
det vakreste du kan tenke deg
alle galaksenes planeter
i mine hender
sandkorn renner gjennom
himmelens hullete pledd
regnbueskinn stråler ut
de sterkeste farger
øyne i avstanden
glitrer som gullkorn
pust inn alt du vet
ut raser mørkets mystikk
noe større enn meg
større enn sorg og kjærlighet
ingen grønne edderkopper
som biter på mine
innrøkte lunger
et tre stiger opp fra de
milliarder sandkorn
en skjebnesvanger
sannhet jeg aldri ante
melankoliens diskotek
strømmer ned fjellets hatt

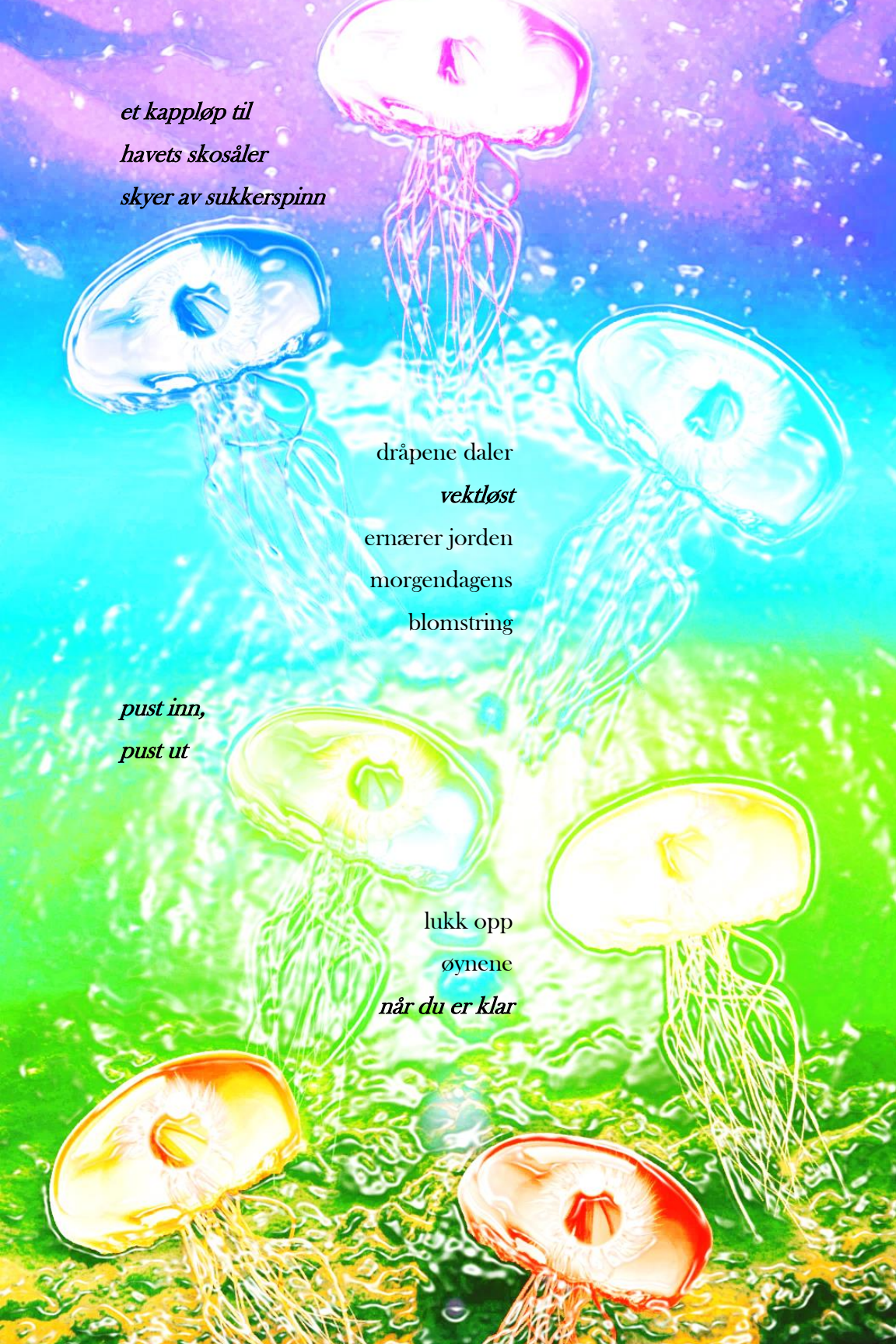

et kappløp til
havets skosåler
skyer av sukkerspinn

dråpene daler
vektløst
ernærer jorden
morgendagens
blomstring

pust inn,
pust ut

lukk opp
øynene
når du er klar

Sommerfugljakt

skjuler seg
bak fjellene
jeg ikke har erobret
jager sommerfugler

i morgendagens
uforutsigbare het
er ikke definitivt
sikker på

neste pust
jager sommerfugler
som flyr
utenfor en hytte
i fjorden

med hunder
geiter og planter
skal gro fra gulv
til tak
løper fra frykten

for det å
ikke få tak
i sommerfuglene

Fjellklatrer

fjellet reiser seg opp av stolen
høyere og høyere
klarer jeg neste
stigning
i fjellets kant?
må fortsette opp
på bunnen venter knokler små
på toppen venter alt
bare drømmene kan foreslå
kan ikke falle
må fortsette å prøve
må komme meg fram
må komme meg opp
trinn etter trinn
tap etter tap
vinn etter vinn
ser endelig omrisset
av en uidentifiserbar
hvem
som venter på meg

M0rg3nzkyGg3ñ

ved slutten av hver morgen

går alle og drikker seg fulle

tyngre luft i stormen

gnistrer som glass * *

* * tyngre og tyngre luft *

mot stormen O *

* ved slutten av dårlig vær * *

* drikker alle seg fulle e

tyngre og tyngre * v d Q

* *C* @ nnabiz * *R* *s* *

Køk @ in * *m3t @ mfet @ min*

* * *f3nt @ nyL* * 3

aldri nok aldri nok aldri nok aldri nok aldri nok

~~Jeg vil ikke~~

Oppvåknet

bevisste drømmer
ser ikke enden
usynlig målstrek
hvor
når
øynene vil åpnes
om nordlyset skimtes
et ønske
om å se framtiden
om å huske fortiden
alle dens sorger
håpets lys
skinner
stjerneskudd
svømmer langs
himmelens gylne hav
aldri mer
skal robotene
spise meg
igjen
skal bevise for meg selv
og alle andre
jeg vil overleve
enda et år... om ikke én million

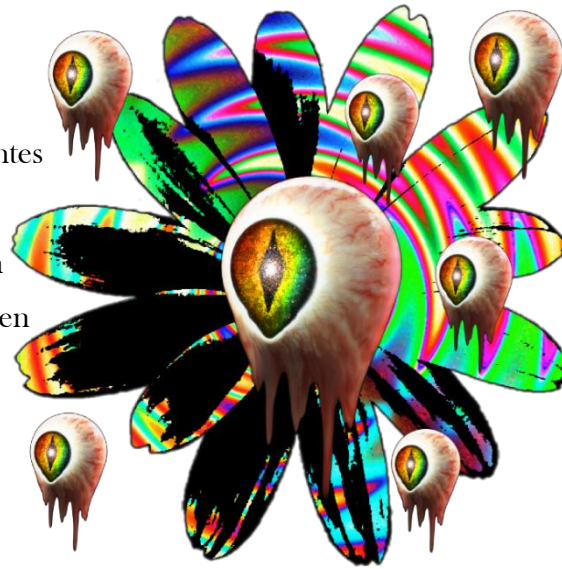

Kapittel 9

Eventyrets

punktum

it hurts to set you free

but you'll never follow me

the end of laughter and soft lies

the end of nights we tried to die

This is the end

– The Doors, The End

Eventyrets punktum.

kaller på
alle ånder, guder, hellige menn
hele jævla universet
i sin evige tilværelse av ingenting
ser opp mot skyene
månen skinner
atter en gang
jeg ser på den
atter en gang
venter på at du skal komme ut
bli med meg, en galaktisk
oppdagelsesferd
kanskje månefolket
ser meg
ser at jeg trenger hjelp
så livsviktig hjelp
i mørkets natt
synger jeg
på gamle viser
salmer om hjelpen som aldri kom
intet håp igjen å betro seg til
er dette eventyrets punktum?
et punktum i midten. av en setning
stjernene faller

fra det blå

til en sahara milevis unna

forbi tusenvis

hender i lufta

slipes og fortæres

luftens bitre grønne edderkopper

det var ikke oppspinn eller fiksjon

edderkopper overalt

i luften

nå, i lungene

det svir

det brenner

det bobler

en fiolett bevisst oppvåkning

vitenskapen bak det forståelige

uforståelige

hva som skjuler seg bak siste kapittel

eventyret er nå over

men edderkoppene

er der fortsatt

INGEN SER!

INGEN HØRER!!

ALLE GIR FAEN!!!

VERDEN BRENNER FOR HELVETE

våknet opp en dag
solen skinte
ante ikke fare
det var da jeg så
ikke solas varme glød
men glør fra et bål
verden står i brann
ingen vei å gå
trærne faller i askestøv
en helvetes vrede
siden tidens soloppgang
har vi vært her
til tidens solnedgang

VERDEN BRENNER FOR HELVETE!

pust,
men det er vanskelig
i lungenes tåkestøv
faller vi i aske
fortvilelsen og panikken
i det å skrike og brøle

uten at noen forstår

men vi er dere
like mye verdt

puster inn *(røyk)*
puster ut *(ild)*

Brenner vi?

Brenner dere!

Verdens ende

kloden,
verdensbildet
av hvem vi engang var
møter nå sin tids ende
idet klokkeviseren
passerer to på natt
kan jeg ikke glemme
fortidens grusomheter

skyene farges
i den rødeste rød
vannet fordamper
skogene trekker
siste pust
bomber faller
høyt fra sky

alle våre barndomsdrømmer
fordufter i solnedgangens ild

diktatoren
brøler ut mot sannhetene på papir
verden vil ende på samme måte
som den fant sin eksistens

i ingenting

går vi i

o p p

l ø s

n i n g

det hele ender

som det startet

Et smell

Et smell

Et smell

Et smell

Et smell

Et smell

Et smell

Jeg vil ikke dø

teller dagene
som passerer
håper
neste oddetall
ikke blir det siste

en synder som meg
er ikke sikkert
vil forenes
med en engel som deg
når alt er sagt og gjort
kan jeg ikke endre mine ord
skru tilbake tiden
til hvor vi var før
edens hage falt
når jævlene slo til
ilden brenner meg
fra hode, skulder til kne og tå

jeg vil ikke dø

vil se morgendagen
vil ikke ta siste farvel
vil ikke bli forlatt

i en kjølig kiste
to meter fra alt jeg kjente og visste
en evighet med ingenting
bare mørket
en råtten stillhet
vil bli spist av markene
de vil ha fest og koldtbord
den dag jeg står på menyen

jeg vil ikke dø

selv om...
døden er det eneste vi kan stole på
en dag vil alle kjente kjære
ligge innenfor det hvite gjerdet
sammen med meg
vil skrike fra bunnen
en skjebnesvanger trøst
finnes ikke min fortapte sjel

jeg vil ikke dø

ikke ta min siste pust
ikke gi meg sprøyten
vil ikke møte slutten
ikke la sceneteppet falle

ikke gi meg sola
ikke tenn lys for meg
for det er ikke meg
som ligger to meter ned
jeg er ingenting

JEG ER FAEN MEG

INGENTING!

ikke nå mer
senk meg ned
på roseblader
en siste blund
liggende i morfei armer

A R M A G E D D O N

himmelens regnbuer
raser ned
mindre og mindre
pust, pust, pust, pust
tell til ti
se rundt deg
hør alt du hører
se alt du ser
hjertet banker
men likeså
brenner huden
i fosfor og syre
siger mørket rasende på